Jaanuar 2017 2 €
ISSN - 1736-7158

MEIE AEG

fookuses
Prohvetiand

Jagamine

Kõik Aabrahami lapsed
Evangeeliumitöö moslemite seas

MEIE AEG

Nr 187 jaanuar 2017

UUDISED

4 Uusaastatervitus: Ivo Käsk
4 Muudatused liidu töös ja aasta esimene nõukogu koosolek
5 „Haksaw Ridge´i lahing “ andis hea võimaluse jõuda Eestimaa inimesteni
6 Jutlustamiskoolitus 2017. aastal
7 95 väljakutset Jeesuse heaks

FOOKUS

10 Ellen White’i kirjutised
13 Ellen White ja mina
14 Ellen White 21. sajandil
16 Kõnelus Ellen White’iga
45 Põhitõde: prohvetiand

RUBRIIGID

18 Hingamispäevakool: Kuidas neid tagasi võita? Miks nad lähevad?
20 Arvamus: Kuidas muuta uus aasta ainulaadseks?
22 Ajalugu: Adventkoguduse algus Eestis. Koguduste rajaja Ludvig Hallang
25 Kogudus: Kõik Aabrahami lapsed. Evangeeliumitöö moslemite seas
28 Omad võõrsil: Liina Hallang: Harjuta end olema tänulik kõige eest!
31 Silmatera: Õhtupalve
34 Kirjakoht: Jagamine
36 Tervis: Mida teha, et ärgata puhanult ja reipalt?
38 Perekond: Kodu on jagamiseks
40 Kogemuste kotike: Sissekootud südamesoojus
43 Järjejutt
46 Epiloog: Mis on inimene?

Esikaas: photo.egwwritings.org, KT
Tagakaas: KT
Ajakirja illustratsioonid: Graphicstock.com

Järgmine Meie Aeg ilmub 11. veebruaril

Uusaastalubadus: treenin oma tänulikkuselihast

Muuda ennast, muutub maailm,
mitte palju küll, kuid siiski sinu enda jagu;
kui on miljon suutjat, muutjat, lahkulööjat, näiteks,
nähtavaks saab kohe üpris võimas vagu!

Jää sa iseendaks, jälle muutub miski:
muutuv maailm paigale jääb sinu jagu, –
tekib hõrendus, käib pauk ja jälle miski
kuskil mõraneb ja kuskil tekib pragu!

Hando Runnel

Tänapäeva inimene armastab keskenduda oma ihule – kõigele, mis seotud maise kestaga; ühtviisi oluline on nii toit, riietus kui kehakultuur (jõusaale avatakse, raamatukogusid suletakse). Kehaga seonduv tõuseb eriliselt esile igal aastavahetusel, mil jaanuari paaril esimesel nädalal väga aktiivselt oma ihuga tegeletakse, kuna lubadus on antud ja hoog sees. See hoog on tore ja hea, aga teinekord näib, et millegi muu jaoks energiat/mõtteid/aega ei jagugi.

Nii nagu me treenime oma lihaseid ja valime, mida suhu pista, saab harjutusi teha ka teistel rinnetel. Kutsun teid üles kõige ihuliku kõrval treenima ka teistes – julgen öelda, et olulisemates – valdkondades: rohkem lugema, mõtlikumalt palvetama, kriitilisemalt mõtlema, vähem rääkima, rohkem kuulama, leplikum olema, tänulikum olema...

Kuulsin möödunud aasta lõpus ühe perekonna kombest aasta alguses panna lauale tühi purk ning aasta jooksul postitavad kõik pereliikmed sinna sedeleid, kuhu kirjutavad, mille eest nad on tänulikud. Aasta viimasel päeval võetakse need sedelid ükshaaval purgist välja ning loetakse valju häälega ette, meenutatakse, värskendatakse juba kogetud tänutunnet. Kui aastat kokkuvõtvates ajalehtedes ja telesaadetes meenutatakse esmalt negatiivset, siis sellise purgi kallal toimetamine võib 31. detsembri õhtul kujuneda päris kosutavaks vahepalaks.

Ma usun, et üsna kõike on võimalik harjutada, väikeste portsjonide haaval võib kellestki saada maratonivõitja või kirjanik või lugupeetud kolleeg. Tuleb vaid järjepidevalt trenni teha. Nõnda võib olla ka tänulikkusega.

Oma tänulikkust pisiasjade üle ei pea alatasa teistele kuulutama, alustuseks piisab, kui muutub minu enda meelelaad – tänulikkus (näivate) pisiasjade üle peab siiski olemas olema. Meie eelmises kodus juhtus krõbekülmade ilmade aegu nii, et veetorud külmusid ära. Iga kord, kui see aset leidis, oli tükk tegu, et kraanist jälle vett tulema hakkaks. Praeguses kodus ei ole torud ära külmunud ega ilmselt külmugi, aga külmade ilmade korral mõtlen endamisi alatasa, kui tore see on, et vesi ilma mureta voolab. Sellisele tänulikkusele loob fooni eelnev kogemus. Ent kõike halba ei pea omal nahal ära kogema, et tänulikkust kasvatada. Piisab sellest, kui teed silmad lahti ja näed.

Tänulikkus ei muutu iialgi triviaalseks. Eriti mitte siis, kui see on seotud inimestega – ja ta on alati seotud inimestega. Iga päev on just see õige päev, et väljendada oma tänu ja head meelt lapsele, emale-isale, postiljonile, koristajale, bussijuhile, kaastöölisele... Ei pea ootama projekti lõppemist või paremat hinnet või järgmist korda.

Kui tänulikkus on teiste lihaste kõrval kängu jäänud, võib algus olla üüratult raske – tekib mõte, et tänulikkus on banaalne. Et igaüks ju teab, et me oleme tänulikud ja nii edasi. Aga kui sellest mõttest vabaneda ja leida endas jõudu tänulikkuselihast veidi pingutada, et see ajapikku vastupidavamaks muutuks, muutub minu enda meelelaad. Järgmise treeningtaseme juures julgen juba suu lahti teha ja oma tänutunde sõnadesse tõlkida. Kes teab, mis sealt edasi juhtuma võib hakata.

Ei ole nii, et mõni inimene lihtsalt on nii tore ja tänulik ja tekib mõte, et tal on selline and, küllap mina pean teisiti toime saama. Ei. Ta on teinud trenni. Meil kõigil on olemas igasugu toredad lihased – füüsilises mõttes –, aga mõni on teinud rohkem trenni ja need lihased paistavad silma. Mingit muud kavalust polegi! Siiski – kavalus peitub järjepidevuses, samade harjutuste kordamises. Kõhulihased ei tule nähtavale pärast nädalast harjutuskava. Tuleb välja, et ka vaheldusrikkust otsivas maailmas viib võidule rutiin, samasugusus, järjepidevus – oma hiiglapika vao pealt ei tohi plehku panna, tuleb lõpuni künda, kui vilja soovid.

Ja vagu on pikk. Ära lase ennast eksitada kellelgi, kes püüab sulle selgeks teha, et head asjad elus tulevad iseenesest. Heade asjade nimel elus tuleb trenni teha.

Averonika Beekmann
toimetaja

Uusaastatervitus

Armas koguduse õde ja vend, tahan soovida sulle 2017. aasta hakul kõige paremaid soove. Jumal õnnistagu sind ja hoidku sind uuel aastal! Jumala armu ja rahu sulle!

Mul on meile suur üleskutse uueks aastaks – kutsume igaüks isiklikult kellegi sel aastal Jeesust järgima! Päriselt.

Räägime sellest kogu aasta. Räägime, kuidas seda teha, mis meid takistab ja mida teha üheskoos üksteise aitamiseks selle eesmärgi saavutamisel. Räägime sellest oma kodudes, palve- ja osadusgruppides ja terves koguduses. Ja siis teeme seda päriselt.

Ivo Käsk,
Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduste Eesti Liidu esimees

Muudatused liidu töös ja aasta esimene nõukogu koosolek

Seoses uue aasta saabumisega toimusid mitmed muudatused pastorite ja nõukogu liikmete töös.

Alates 01.01.2017 teenib praegune Tallinn III koguduse pastor Vadim Skrypiy ka Narva kogudust.

Narva koguduse senine pastor Ruslan Karlov lõpetas pastoritöö 31.12.2016 omal soovil. Ruslan jätkab õpinguid teoloogia magistrantuuris Venemaal, Zaokski seminaris ja jätkab aktiivset tööd koguduse juures.

Alates 31.12.2016 ei tööta enam pastorina ka Viktor Nõmmik. Viljandi koguduse pastoraalse teenimise korraldab koguduste liidu nõukogu lähiajal.

Seoses kirjanduslao ümberkolimisega Tallinnasse koondatakse alates 31.01.2017 kirjanduslao töötaja Liisi Rohtsalu.

Möödunud aasta detsembrikuisel talvekoosolekul valis liidu nõukogu liidu uueks laste-, pere- ja tervisetöö juhiks Allan Randlepa. Allan Randlepp alustas tööd alates 01.01.2017. Tema töökoormus kuni 30. juunini on antud töökohal 40%.

Liidu nõukogu on valinud lisaks kolm uut nõukogu liiget. Alates jaanuarist 2017 kuuluvad lisaks senistele liikmetele nõukogusse ka pere-, laste- ja tervisetöö juht Allan Randlepp, kommunikatsioonitöö juht Vallo Põldaru ja tavaliikmena Tanis Kulp . Selle lisandusega on liidu nõukogu kokku 15-liikmeline, mis on ka põhikirja poolt seatud ülempiir.

Muutused toimuvad ka seoses liidu kontori asukohaga. Liidu kontor kolib lähiajal senistest Mere pst 3 ruumidest üüritud kontoriruumidesse aadressil Madara 29, Tallinn. Mere puiestee kiriku korteri ajutistes ruumides tegutsenud liidu keskuse kollektiivile jäävad senised ruumid kitsaks, lisandub ka kirjandusladu. MA

„Haksaw Ridge´i lahing " andis hea võimaluse jõuda Eestimaa inimesteni

Hiljuti saime lugeda, kuidas Poolas tehti head tööd filmi „Hacksaw Ridge lahing" kasutamisega misjonitöös. Ka Eestis kasutati seda võimalust ning täpselt filmi esilinastuseks valmis nii Desmond Dossi elulooraamat „Südame sunnil: Desmond Dossi lugu", koduleht desmonddoss.ee ning reklaamkampaania Tartu Cinamoni kinno.

Algatusest Tartus ning ka edasistest plaanidest räägib Tartu adventkoguduse misjonitöö koordinaator **Helina Kosemets**.

Pikalt oli tegelikult teada, et selline film kinodesse tuleb. Küll aga reageering sellele, et seoses filmiga miskit ette võtta, tuli alles veidi aega enne filmi esilinastust.

Marta-Liinal oli idee, et me võiksime jagada pärast esilinastust külastajatele kutseid, kutsumaks neid kodugruppi, mis on suunatud just inimestele väljastpoolt kirikut. Kuna aga kutsete jagamine kaubanduskeskuse pinnal peab olema kooskõlastatud ning usulise suunitlusega tegevusi ei lubata teha, siis pidime edasi mõtlema.

Edasi sai küsitud reklaamimise võimaluste kohta Cinamoni turundusjuhilt. Väga positiivne on, et Desmond Dossi kohta ilmus ka just raamat. Raamatu reklaamimist võib igal pool teha – nii saigi tehtud flaierid ning valmistatud klipp ning tehtud ka Desmond Dossist eestikeelne koduleht (*desmonddoss.ee*). Suur tänu selle suure töö eest tegijaile!

Koostöös Cinamoniga näidati enne filmi algust raamatu ning kodulehe reklaami suurel ekraanil, lisaks jagati sisenejatele piletikontrollis järjehoidja formaadiga flaiereid.

Kui film oli juba mõnda aega jooksnud, kinkis Tartu kogudus Cinamonile 20 raamatut „Südame sunnil: Desmond Dossi lugu" – 10 tk Cinamoni personalile tänutäheks, 10 tk Instagramis välja loosimiseks. Kõik raamatud on leidnud omale uued omanikud ning jääb loota ja palvetada, et need raamatud puudutavad lugejate südameid.

Käisin ka ise filmi vaatamas. Mulle meeldis see film väga. Ühelt poolt oli seal palju võikaid stseene, mis kaasnesid sõjakoleduste näitamisega, kuid see tuletabki meile meelde, et elame patust rikutud maailmas, kus sõjad ei ole tabuteema. Teiselt poolt oli filmi peategelaseks seitsmenda päeva adventist Desmond, kes jäi lõpuni kindlaks oma uskumustele ja põhimõtetele. Kuigi oma põhimõtetele kindlaks jäämise tõttu koges ta vägivalda ning alandust, osutus ta lõpuks meheks, ilma kelleta tema salk ei olnud nõus sõdima minema. Nagu Desmond, kes jäi oma põhimõtetele kindlaks, õpetab see meilegi, et Jumalaga koos ei ole miski võimatu. Need paljud katsumused ning tagasilöögid, mis meid tabavad, on meile proovikivideks, mille läbi meie iseloom kasvab ning areneb, kuni välja tuleb lõpuks puhas kuld. Mulle andis see film julgustust juurde – julgustust ja kindlust paluda ning kuulata üksnes Jumalat, Temale toetuda ning tagasilöökides uuesti tõusta ning edasi pürgida.

Misjoni eesmärgid

Veidi aega tagasi valis Tartu nõukogu mind misjonitöö koordinaatoriks. Pean tunnistama, et ma tunnen end selles ametis nagu Saalomon, kui ta oli äsja valitud Iisraeli rahva juhiks, kus ta ütles, et „aga mina olen nagu pisike poiss – ei mõista minna ega tulla." (1. Kn 3:7) Mul ei ole veel selge, mida minult oodatakse ja mis on mu ülesanded. Tasapisi olen katsunud selle kohta rohkem uurida. Kõige rohkem aga loeb mulle Jumala heakskiit ning minu enda palvetes on pea alati sees palve tarkuse ning juhtimise pärast just misjonitöö vallas.

Alates sellest ajast, kui mind valiti misjonitöö koordinaatoriks, on mul tulnud palju ideid, mida võiks teha misjonitöö eesmärgil. Küll aga on uuenduste sisseviimine kohati vaevaline ja kohtab tagasilööke. Samuti ei ole mul veel selget ülevaadet koguduses toimuvast ning koguduse visioonist. Loodan, et ajapikku saavad needki takistused ületatud ning leian ka tuumikgrupi, kes võtab misjonitöö oma südameasjaks.

Konkreetsematest ideedest on mul visioon jõuda inimesteni meie ümber, täites nende vajadusi. Selleks olen käinud vestlemas Tartu linnavalitsuse eakate ja puuetega inimeste hoolekande teenistuse juhiga, lastekaitse teenistuse juhiga, sotsiaaltöö teenistuse juhiga, Tartu Pereliidu juhiga. Meil on tegelikult tohutu suured võimalused teha misjonitööd teiste teenimise kaudu! „Lõikust on palju, töötegijaid aga vähe. Paluge siis lõikuse Issandat, et ta saadaks töötegijaid välja oma lõikusele!" (Mt 9:37-38).

2017. AASTA

Jaanuar

28. Jutlustamiskoolitus
29. Laekurite koolitus

Veebruar

5. Noortejuhtide koosolek Põltsamaal
20.–24. Merlin Burti loengud

Märts

4. Jutlustamiskoolitus
18. Ülemaailmne noortepäev
18.–19. Piiblikool, dr G. Pedersen
18.–25. Noorte palvenädal

Aprill

1. Jutlustamiskoolitus
8.–10. BAUC noortejuhtide & RL juhtide väljasõit
15. Misjonipäev
21.–23. KM kevadmatk

Mai

6. Jutlustamiskoolitus
20. Koguduserajajate inspiratsioonipäev
20. Jõgeva koguduse 105. aastapäev
27. Koolitus okultismi teemal

Juuni

4. Laste laulupäev
7.–9. Master's Coaches koolitus
16.–18. Girls for Christ in Estonia
23.–26. Trans-Euroopa divisjoni Rajaleidjate MasterGuide laager Tromsos, Norras

Jutlustamiskoolitus 2017. aastal

Adventkogudus on end alati Raamatu rahvana identifitseerinud – Pühakiri on meie usu aluseks ja kogemuse mõõdupuuks. Sellepärast on Pühakirja avamine ja selgitamine meie koguduste jumalateenistustel alati kesksel kohal olnud. See, mida ja kuidas me õpetame, on väga oluline, sest meil ei ole muud autoriteeti, millele toetuda – ainult Piibel.

Liidu isikliku töö osakond on 2017. aastaks ette valmistanud jutlustamiskursuse, mille eesmärgiks on jutlustavaid koguduseliikmeid julgustada ja pakkuda neile jätkuvat enesetäiendamise võimalust. Kuna praegu teenib Eestis iga pastor keskmiselt kaht kogudust, siis on neid koguduseliikmeid, kes peavad aegajalt hingamispäeva hommikuti Jumala Sõna teistele selgitama, terve hulk. Just nemad on sellele koolitusele kõige enam oodatud. Samas on uks lahti ka neile, kes ei ole jutlustamisega lähemalt kokku puutunud, aga kes sooviksid sellega algust teha.

„Selle koolituse eesmärk on, et me läbiksime üheskoos kogu jutluse ettevalmistamise ja ettekandmise protsessi," ütles isikliku töö osakonna juht Mervi Kalmus. „Igas jutluse loomise etapis on oma võlu, aga ka oma väljakutsed ja kitsaskohad. Neljaosaline koolitus on piisavalt pikk, et saaksime kõik need etapid koos teoreetilise ja praktilise toega läbi teha ning ette tulevad raskused ületada. Koolituse lõpus loodame kuulda häid lühijutluseid ning koolitusel osalejatele tagasisidet ja julgustust anda."

Koolitus koosneb neljast kokkusaamisest Tallinna adventkirikus. Esimene neist toimub **28. jaanuaril** ja seal käsitleb Andres Ploompuu protsessi päris esimest osa, kus tuleb otsustada, millest kõneleda ja millist piibliteksti valida. Teine seminar toimub **4. märtsil**, kus Mervi Kalmus räägib jutluse kirjapanemise protsessi üksikasjadest ja erinevatest jutluse liikidest. **1. aprillil** saadakse kokku selleks, et kõneleda jutluse ettekandmise ja avaliku esinemisega seotud teemadest, ning viimane kohtumine toimub **6. mail**, mil kuulatakse üheskoos ette valmistatud jutluseid. Kõik seminarid kestavad õhtul kell 17:00–20:30. Koolitusel osalemine on tasuta, kuid oma **tulekust tuleks teada anda meiliaadressil mervi.kalmus@advent.ee**. Koolituse lõpus saavad osalejad liidupoolse tunnistuse, mille omamine võiks tulevikus olla eelduseks väljaspool oma kodukogudust jutlustamiseks.

„Ma julgustan kõiki huvilisi tulema ja koolitusest osa saama, isegi siis, kui südames on väikene kartus ja jutlustamine tundub olevat keeruline. Või ka siis, kui olete seda juba aastakümneid teinud – ma tean, et meie koguduseliikmete hulgas on väga pikaajalise kogemusega jutlustajaid," sõnas Mervi. „Me kõik saame jätkuvalt areneda ja jutlustamises paremaks saada, ükskõik kui kaua keegi meist on sellega tegelenud. Selleks vaatame koolituse jooksul ka videoid inspireerivate jutlustega, just selle eesmärgiga, et need innustaksid meid järjest enam arenema. Piibel on põhjatu aardelaegas ja meie pühaks kohuseks on, et me oskaksime selle aardeid inimeste ette tuua selgelt ja haaravalt."

KALENDERPLAAN

Juuli

5.–11. Rajaleidjate laager
16.–19. KM suvematk
19.–23. Noortelaager
28.–30. Perelaager

August

1.–6. Adventist Youth Congress, Valencia
10.–13. Poiste laager
11.–13. Tüdrukute laager
14.–19. Laste pillilaager Valgas
19. Kuressaare koguduse 105. aastapäev
21.–23. Liidu tööliste laager
26. Noorte misjoniüritus Tallinnas
29.08.–2.09. Jonatan Tejel Eestis

September

29.08.–2.09. Jonatan Tejel Eestis
9. Rakvere koguduse 105. aastapäev
15.–17. Adventkuulutus Eestis 120, Eesti liit 100, Reformatsioon 500
27.–29. Master's Coaches koolitus

Oktoober

6.–8. Kogudusevanemate ja diakoonia retriit
14. Haapsalu koguduse 110. aastapäev
22.–24. KM sügimatk
28. Hingamispäevakooli õpetajate koolituspäev

November

4.–11. Palvenädal
10.–11. GLS juhtimiskonverents

Detsember

31. Noorte aastavahetusüritus

Allikas : advent.ee (materjalid)

95 väljakutset Jeesuse heaks

Tahaksid minna augusti alguses toimuvale noortekongressile? Aga pole piisavalt ressurssi, aga pealehakkamist küll. Kui oled noor vanuses 15-30, siis oleme su jaoks võimaldanud erinevaid toetuseid.

Lisainfo Mairo Tutk, mairotutk@gmail.com, 56965296.

Kui sa oled noor vanuses 15-30 (sh), siis toetatakse sind suures ulatuses osavõtumaksu tasumisel, sõltuvalt sellest, millal sa registreerid. Täpsem info: *sda.ee/ayc*

Teine asi on lennukipiletid. Balti Unioon pakub **noortele vanuses 15-30** võimalust osa võtta programmist **„95 väljakutset Jeesuse heaks“**. See annab igale noorele võimaluse vaimulikult kasvada, head teha, misjonitööst osa saada, kohalikku koguduse noortetööd toetada, ja võimaluse tasuta Hispaaniasse lennata (eraldi kokkuleppeid võib teha kohalik kogudus oma noortega läbi arutades selle noortejuhi Mairo Tutkiga). Abiks on järgmisel lehel olev skeem.

KOHTUME 1.–5. augustil 2017 Valencias, Hispaanias

„95 väljakutset Jeesuse heaks“ koosneb kahest osast.: põhiväljakutse ja suurimast väljakutsest

Põhiväljakutse (75 väljakutset)

Vaimulik osa:

- Õppida pähe 30 piiblisalmi.
- Palvetada 5 mittekristlasest sõbra pärast.

Suhete osa:

- 20 heategu inimeselt inimesele. (vähemalt 5 erinevat)

Teenimise osa:

- Kolm ettekannet reformatsioonist koguduses.
- 17 ülesannet koguduse juures. (vähemalt 5 erinevat)

+ Suurim väljakutse (kokku 95 väljakutset)

- Kinkida 15 raamatut.
- Kutsuda 5 mittekristlasest sõpra koguduse üritusele.

Avalduse esitamise tähtajaks on 14. jaanuar 2017.

Väljakutsete täitmiseks on aega alates 1. jaanuarist 2017 kuni 30. juunini 2017.

Avalduse peavad esitama kaks inimest korraga. Osavõtjatel tuleb leida vastutuspartnerid, kes innustavad üksteist ja kontrollivad programmi täitmist.

MOTIVATSIOONISKEEM:
95 väljakutset Jeesuse heaks

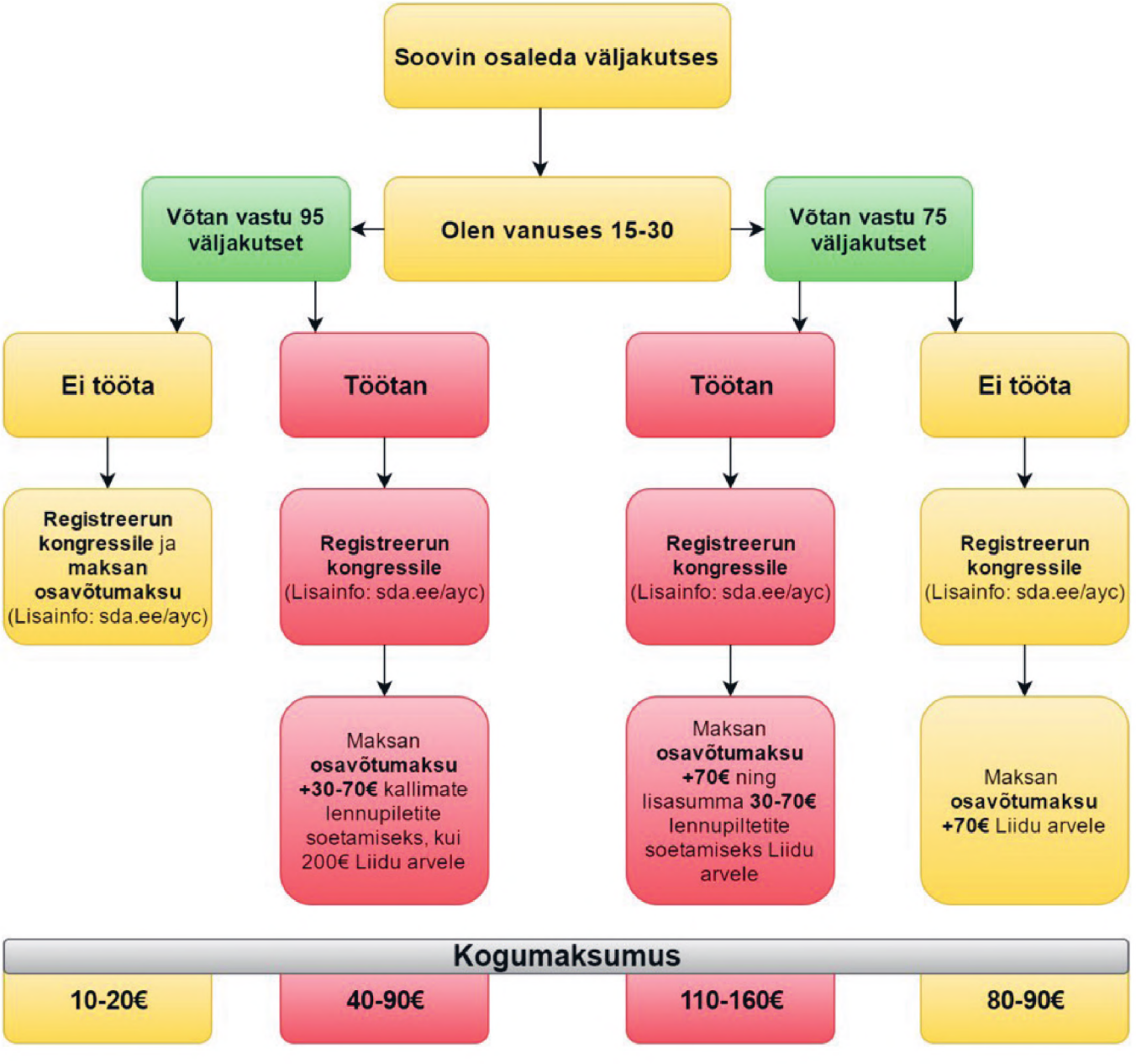

Kui soovid programmiga liituda, leia endale vastutuspartner ja esita avaldus 14. jaanuariks.

Kui oled linnas, kus on vähe noori, ja sa ei leia endale vastutus-partnerit, palun räägi sellest kohaliku noortejuhiga või Mairoga.

Nende kümne aasta jooksul, mil kogudus on iga aasta alguses kümme päeva palvele pühendanud, oleme näinud paljusid Jumala imesid. Püha Vaim on toonud elustumist, pöördumisi, uuenenud misjonitöö indu ja paranenud suhteid. Palve on tõesti uuenduste alguspunktiks!

Me usume, et nii sinu elu kui ka nende inimeste elu, kelle eest sa palvetad, muutuvad, kui sa ühined oma koguduseperega palves Püha Vaimu väljavalamise eest, keda Isa on lubanud palujaile anda.

Meie palveaja teema: elav pühamu

2017. aasta kümnepäevase palveaja jooksul läheme üheskoos pühamusse ning vaatame, missuguseid õppetunde me saame sellest omandada. Pühamu teemat tuleb hoolikalt õppida, kuna see on üheks meie usu ja lootuse alussambaks. See näitab meile tööd, mida Kristus meie eest teeb. See avaldab meile Tema iseloomu. Ja ühtlasi räägib see meile, mida Kristus meilt ootab ja kuidas me peaksime siin maal elama. See tuletab meile meelde, et peaksime elama igaviku perspektiiviga ja et iseenesest ei suuda me midagi teha. Ainult tänu Kristusele ja Tema ohvrile antakse meile meie patud andeks ja me saame osa Tema õigusest.

Soovitusi palveajaks

Palvetage lühidalt – ühel teemal vaid lause-paariga. Siis laske teistel palvetada. Igaüks võib palvetada nii mitu korda, kui ta soovib, just nagu vestluses.

Ärge peljake vaikust, kuna see annab igaühele võimaluse kuulata Püha Vaimu häält.

Vaimu juhtimisel laulude laulmine on ka suureks õnnistuseks. Teil ei ole selleks klaverit vaja, ilma instrumentideta on ka sobilik laulda.

Selle asemel, et kasutada hinnalist palveaega palvesoovidest rääkimisele, lihtsalt palvetage neid. Siis võivad ka teised teie palvesoovi eest paluda ja toetuda tõotustele, mida teie vajadus nõuab.

Palveta seitsme eest

Kutsume sind üles palvetama nende kümne päeva jooksul eriliselt seitsme inimese eest, et nad Jumalaga lähedasemaks saaksid. Nendeks võivad olla sugulased, sõbrad, töökaaslased, naabrid või lihtsalt tuttavad. Võta aega ja küsi Jumalalt nõu, kelle pärast sa palvetama peaksid. Palu Jumalalt, et ta paneks need inimesed sulle südamele. Küsi Temalt, mida sa saaksid nende inimeste heaks teha pärast seda palveaega, et näidata neile Jumala armastust.

Kutsume kõiki koguduseliikmeid üles iga päev kokku saama ning ühiselt palvetama ning Jumalaga suhtlema. Materjalid leiad: *http://advent.ee/teade/88949/10-paevane-palveaeg-2017/*

Tõesti, taas ma ütlen teile, kui iganes maa peal kaks teie seast on ühel meelel mingi asja suhtes, mida nad iganes paluvad, siis nad saavad selle minu Isa käest, kes on taevas.

Mt 18:19

fookus

Ellen White'i kirjutised

HELE KULP

Seitsmenda päeva adventistide põhiuskumuste 18. punkt on prohvetlikult kuulutamise vaimuand. Selle punkti all on nimeliselt toodud esile Ellen White ja tema kirjutised kui prohvetlikku autoriteeti omavad. Samas on selgitatud nende rolli: need on kogudusele julgustuseks, suunamiseks, õpetamiseks ja parandamiseks. Eraldi on välja toodud, et Ellen White'i kirjutised õpetavad selgelt, et Piibel on mõõdupuu, millega kontrollida kogu õpetust ja kogemust.

Lähtudes sellest üldisest arusaamisest, küsime mõningaid küsimusi Ellen White'i kirjutiste, nendest arusaamise ja rolli kohta.

Mil viisil on Ellen White'i kirjutised inspireeritud?

Jumaliku inspiratsiooni kohta oli tol ajal ja on ka nüüd erinevaid arusaamisi. Üks neist on selline, mis näeb jumalikku juhtimist nii, et Püha Vaim annab prohvetile sõna-sõnalt, mida kirja panna. See arvamus ei olnud õige ei Ellen White'i ega Piibli prohvetite puhul. Jumalik ilmutus peegeldub läbi inimliku prisma ning prohveti kirjanduslik stiil sisaldab mitmekülgseid viiteid tema isikule, alates tema kultuuriruumist kuni meeleoluni välja.

Vastuseks kirjale *„Ma jõudsin järeldusele ja usun täiesti kindlalt, et iga sõna, mida Sa oled iial rääkinud, kas avalikult või eraviisiliselt, et iga kiri, mida Sa oled kirjutanud ükskõik, millistel asjaoludel, on sama inspireeritud kui kümme käsku.“* kirjutab Ellen White: *„Vend, Sa oled uurinud mu kirjutisi hoolega ja pole kindlasti leidnud, et ma oleksin midagi sellist väitnud, samuti ei leia Sa, et meie usu rajajad midagi taolist väidaksid.“*[1]

Seda seisukohta toetab Ellen White'i tööprotsess: ta töötas oma tekstide kallal nii, et ta kirjutas neid mitu korda ümber ja parandas neid. Kui talle oleks antud üleloomulikul teel konkreetne sõnastus, siis tal poleks olnud tarvis midagi parandada ega ümber teha. Ellen White luges palju ning kasutas oma töödes rohkelt teiste autorite teoseid ja kirjapanekuid, mitte ainult ajalooliste ja tervisealaste teadmiste kohta,

vaid isegi autobiograafiliste episoodide ning nägemuste kirjeldamiseks. Ta imetles teiste annet sõnaseadmiseks ning kuna ta tundis enda hariduses lünki, kasutas ta heameelega teiste väljendusoskust oma mõtete edastamiseks. Tema heaks töötasid mitmed sekretärid ja toimetajad.

Jumalik ilmutus peegeldub läbi inimliku prisma ning prohveti kirjanduslik stiil sisaldab mitmekülgseid viiteid tema isikule, alates tema kultuuriruumist kuni meeleoluni välja.

Teisest küljest on oht pidada Ellen White'i kirjutisi lihtsalt samasuguseks heaks kristlikuks kirjanduseks nagu paljud teised vaimulikud raamatud, mis on kirjutatud palvemeelses suhtes Jumalaga ja Pühakirja uurides. Piibel teeb vahet prohveti ja prohveti vahel. Heaks näiteks on prohvet Saamuel ja tema poolt juhitav prohvetite kool. Prohvet Saamueli oli Jumal eriliselt valinud, et temaga otseselt rääkida ja anda talle edasi konkreetseid sõnumeid, samas oli terve grupp prohveteid, keda Saamuel õpetas ja kelle kaudu ka Püha Vaim töötas, kuid kes ei olnud prohvetid sellises mõttes nagu Saamuel ise (vt 1Sm 19:20).

Kõige lähedasem tegelikkusele on idee mõtte inspiratsioonist: Jumal ilmutab prohvetile midagi ning prohvet annab selle oma sõnadega edasi. Ellen White ise kirjeldab seda kui Jumala kohtumist inimestega seal, kus nad on. Jumala tohutud ideed ei mahutu piiratud mõtete vormi, kuid ometi räägib Jumal inimestega nende ebatäiusliku kõne kaudu. See on midagi sellist, kui „Sõna sai lihaks ja elas meie keskel" (Jh 1:14)[2]. Ellen White kasutab tihti sõnu „mulle näidati", „ma nägin". Tema nägemused võisid olla nii minevikust kui tulevikust, nii sümboolsed illustratsioonid kui reaalsed situatsioonid. Jumal aitas tal nägemusi mõista ja teistele edasi anda.

Kas Ellen White'i kirjutised on ühtviisi usaldusväärsed?

Aegade jooksul on esitatud mitmeid mõtteid selle üle, kas see kõik, mis Ellen White on kirjutanud, on ühtviisi usaldusväärne ning kui usaldusväärsed on tema kirjutised Piibliga võrreldes.

Näiteks on püütud eristada tema nägemusi ja tunnistusi nii, et nägemused oleksid justkui autoriteetsemad kui tunnistused. Kui tunnistused kellelegi ei meeldinud, siis oli kiusatus neid nimetada lihtsalt õde White'i arvamuseks.[3] Piiblis on küll määratlus õige ja vale prohveti vahel, kuid puudub vahetegemine õige prohveti erinevate kirjutiste vahel. 1889. a kirjutas Ellen White järgmised read: *„Ärge võtke oma kriitikaga tunnistustelt ära kogu jõudu, kogu asjakohasust ja väge. Ärge arvake, et te võite jaotada neid vastavalt oma ideedele, väites, et Jumal on andnud teile võime teha vahet, mis on valgus taevast ja mis on vaid inimliku tarkuse väljendus. Kui Tunnistused ei räägi Jumala Sõna kohaselt, siis hüljake need. Kristus ja Belial ei saa olla ühenduses."*[4] Siiski ei tohiks minna äärmusesse ja arvata, et kogu Elleni kirjavahetus ja nõuanded igapäevasel tasandil, olgu need pereringis või tööalaselt, oleksid inspireeritud.[5]

On olnud mõtteavaldusi, mille kohaselt Ellen White'i kirjutised on oma olemuselt vähem usaldusväärsed kui Piibel, sest kuigi nad on jumaliku inspiratsiooniga, ei kuulu nad Piibli raamatute hulka. Piiblile toetudes ei saa seda ideed siiski kinnitada. Piiblis on nimetatud mitmeid prohveteid, kes kas ei ole üldse midagi kirjutanud või pole nende kirjutised arvatud Piibli raamatute hulka, kuid neid ei peeta sugugi vähem autoriteetseks. Vastupidi, Ristija Johannes pälvis Jeesuselt endalt väga kõrge hinnangu (vt Mt 11:9-11).

Üks huvipakkuv küsimuste ring on seotud isiksuse küpsemisega ja vaadete muutumisega elu jooksul. Kas tuleks eeldada, et prohveti hilisemad tekstid on kaalukamad ja rohkem valmis kui varasemad? On üldteada, et Ellen White muutis oma õpetuslikke vaateid prohvetiks olemise ajal. Näiteks kirjutas ta 1858. a oma sõpradele, kes olid hakanud järgima 3. Moosese raamatus antud toitumisjuhiseid: *„Ma nägin, et teie vaated sealiha suhtes ei tee kahju, kui te hoiate need enda teada; kuid oma hinnangute ja arvamustega olete te teinud selle proovikiviks. /.../ Kui Jumal ootab oma rahvalt sealihast loobumist, siis Ta veenab neid selles."*[6] Alles viie aasta pärast sai Ellen White nägemuse, mille põhjal ta kirjutas: *„Jumal ei ole kunagi ette näinud, et sealiha peaks söödama, olgu tingimused millised tahes."*[7] Nii prohveti kui ka koguduse vaated olid muutumises, kui nad Piiblit uurisid, kuid sõnum Jumalalt oli igas olukorras adekvaatne. Prohveti isiksuslik küpsemine või muutumine võib ilmneda ka kirjutamisstiilis või rõhuasetustes, kuid Jumala sõnumid on ja jäävad asjakohaseks.

Oma kirjutistes kaitseb Ellen White tuliselt Piibli rolli ainsa mõõdupuuna kristlikuks usuks ja käitumiseks.

Kas Ellen White'i kirjutised on Piibli eksimatu kommentaar?

19. sajandi viimasel kümnendil levitasid mõned mõjukad adventistid seisukohta, et Ellen White'i kirjutised on sõna-sõnaliselt inspireeritud ja eksimatud ning Piiblit tuleb uurida läbi nende. Praktiliselt

tähendas see „Tunnistustest“ millegi avastamist, seejärel selle toestamist Piibli kirjakohtadega ning siis selle esitamist inimestele, nagu oleks see puhas Piibli uurimise vili. Lisaks usuti, et Ellen White'i teosed ei vaja lahtiseletamist, kuna Jumala sõnad teevad lugeja juures ise oma töö.

Kahjuks on mõned selliste seisukohtade järelmõjud veel ka tänapäeval Eesti adventkogudustes tunda. Kui mõnele piiblitekstile ei osata seletust leida, siis võib juhtuda, et ei võeta ette Piibel-seletab-Piiblit uurimise vaeva, vaid küsitakse: „Aga mida Ellen White selle kohta ütleb?“ Raamatute jagamise ja kinkimise juures ning tsitaatide jagamise juures jäetakse vahel hooletusse selgitav osa.

Kui Ellen White sellist praktikat näeks, ei oleks ta selle üle õnnelik: *„Ei tohiks tuua õde White'i tunnistusi esiplaanile. Jumala Sõna on eksimatu mõõdupuu. Tunnistusi ei tohi võtta Sõna kohta. /…/ Tõendagu kõik oma positsioone Pühakirjaga ja kinnitagu iga punkti, mida nad peavad tõeks, Jumala Sõna ilmutuse kaudu. /…/ Meie seisukoht ja usk seisab Piiblil. Me ei taha mingil juhul, et keegi asetaks Tunnistused Piiblist ettepoole.“* [8] Oma kirjutistes kaitseb Ellen White tuliselt Piibli rolli ainsa mõõdupuuna kristlikuks usuks ja käitumiseks. Ta ei pea oma kirjutisi Piibli lisaks ega laienduseks, mitte uueks valguseks ega lisavalguseks, vaid väiksemaks valguseks, tõe lihtsustamiseks. [9] Adventusu rajajad seisid kindlalt protestantliku printsiibi *Sola Scriptura* (ainult Pühakiri) eest.

Kiusatus kasutada Piibli seletamisel Ellen White'i kirjapandut on väga vana. Seetõttu on prohvetil olnud võimalus oma eluajal mitmel korral sellist käitumisviisi noomida. Üks näide: *„Ma palun tungivalt vanemaid Haskelli, Loughborough'd, Smithi ja teisi juhtivaid vendi, et nad ei viitaks minu kirjutistele, et toetada oma vaateid /…/ Ma ei saa nõustuda sellega, et minu ükskõik milliseid kirjutisi kasutataks selle asja paikapanemiseks.“* [10] Seda põhimõtet järgides jõuti mitmel juhul piibliuurimisega varasemast palju sügavamale ning ühel korral lausa eelnevast vastupidisele seisukohale, sest küll harukordse juhtumina, aga Ellen White oli eksinud nägemuses kuuldud ingli sõnade tõlgendamisel. Kui aga Piiblile toetudes järeldused tehti, sai ta uue nägemuse, mis kinnitas uurimistulemust ning sundis ta oma eelnevast positsioonist loobuma.

Mul on hea meel, et uues, 2015. aasta koguduse korras on põhitõe nr 18 (prohvetiand) osas muudatus võrreldes 2010. aasta tekstiga. 2010. a tekst *„Issanda käskjalana on tema [Ellen White'i] kirjutised jätkuvalt tõe autoriteetseks allikaks …“* [11] on 2015. a versioonis selline: *„Tema [Ellen White'i] kirjutised räägivad prohvetliku autoriteediga …“.* [12] Tõe allikaks jäägu ikkagi Jumala Sõnana Piibel.

Kas Ellen White'i kirjutisi on 21. sajandil veel tarvis?

Adventkoguduse algusaegadel oli Ellen White'i tööl ja kirjutistel oluline osa koguduse arengus ja kasvus. Kõikidel usulistel liikumistel on kalduvus kaotada oma esmane identiteet ning see oht varitseb ka adventiste. Ellen White'i poolt kirjapandu on kogudusele stabiliseerivaks vahendiks nii õpetuse, juhtimise, misjonitöö kui ka eluviisi vallas. Millal iganes on prohvetlikku sõna tähele pandud, on see hoidnud kogudust langemast. Tema kirjutised suunavad tähelepanu Piiblile ning aitavad seda mõista ja Piibli põhimõtteid ellu rakendada.

Kurb on see, kui Ellen White'i üle otsustatakse ilma teda lugemata.

Ellen White väljendas, et tema töö pole vaid seitsmenda päeva adventistide jaoks, vaid kogu maailma jaoks, et neile avada Pühakirja. [13] Kui paljud võtavad teda kui prohvetlikku autoriteeti? 21. sajandi inimestel on ehk raske leppida ükskõik millise autoriteediga, kuid White'i teoste spirituaalsus on kindlasti see, mis köidab. Kurb on see, kui Ellen White'i üle otsustatakse ilma teda lugemata. See käib nii tema pooldajate kui vastaste kohta. Olen kuulnud, kui tsiteeritakse Ellen White'i pähe mida iganes – see on kurb. Olen ka kuulnud väidetavat, et Ellen White'i ei usuta – ja seda väga väikese lugemuse pealt. Ka see on kurb.

Teema Ellen White'i kirjutistest on lai ja mitmed küsimused jäävad siinkohal vastamata. Lisaks konkreetselt viidatud materjalidele kasutasin kogumikku Understanding Ellen White: The life and work of the most influential voice in Adventist history, toim. Merlin D. Burt, ilmunud 2015, ning Piibliuurimise Instituudi kodulehekülge http://adventistbiblicalresearch.org.

1 Kiri 14. juunist 1906, avaldatud Review and Herald, 30.08.1906, 8
2 White, E. G., Valitud sõnumid, 1:22-25
3 White, E. G., Valitud sõnumid, 1:27
4 White, E. G., Tunnistused kogudusele, 5:691
5 White, E. G., Käsikiri 107, 1909
6 White, E. G., Tunnistused kogudusele, 1:206-207
7 White, E. G., Spiritual Gifts, (Battle Creek, MI: James White, 1864), 4:124
8 White, E. G., Evangelism (Washington, DC: Review and Herald, 1946), 256
9 White, E. G., Tunnistused kogudusele, 2:605
10 White, E. G., „Our Attitude Toward Doctrinal Controversy," July 30, 1910, Käsikiri 11, 1910
11 Seventh-day Adventist Church Manual 18th edition, revised 2010 by the Secretariat General Conference of Seventh-day Adventists
12 Seventh-day Adventist Church Manual 19th edition, revised 2015 by the Secretariat General Conference of Seventh-day Adventists
13 White, E. G., Testimonies for the Church, 8:236

Ellen White ja mina

JAANUS TILK

Aeg jõudis, kui Jumalal oli maailmale edastada eriline sõnum, õigemini eriline meeldetuletus kõigest sellest, mis kogu aeg Piiblis kirjas on olnud.

Minu jaoks on Ellen White eelkõige Jumala sõnumitooja. Ta ei tulnud Jumala juurest taevast, nagu inglid meid teenivad. Ta elas siin meie kõrval ja Jumal valis ta välja ühte kindlat ülesannet täitma, nii nagu Tal on ülesanne igale usklikule. Siiski ei anna Jumal igale usklikule nii laiahaardelist ülesannet. Ta teab, mida Ta teeb.

Võimekas või kättesaadav?

Meenub, mida mainiti Pistiku seminaril: Jumalat huvitab meie kättesaadavus, mitte see, kui võimekad me oleme. Inglise keeles on kasutatud vastavalt sõnu availability ja ability. Ellen Gould Harmoni lugu räägib just sellest kättesaadavusest. Aeg jõudis, kui Jumalal oli maailmale edastada eriline sõnum, õigemini eriline meeldetuletus kõigest sellest, mis kogu aeg Piiblis kirjas on olnud. Ei olnud ära määratud, et just Ellen selle ülesande pidi täitma, see oleks võinud olla ka keegi teine.

Ajalugu räägib kahest mehest, kellele anti nägemusi lõpuajast ja nägemustes anti ka korraldus neist teistele rääkida. Üks proovis, kuid väsis üsna pea, hiljem hakkas ta talu pidama. Teine mees loobus pärast suurt pettumust 1844. aastal. Ta kartis, et keegi ei usu enam prohvetitesse.

Pärast seda, kui Ellen White hakkas oma nägemustest rääkima, võtsid need kaks meest temaga ühendust ja rääkisid oma kogemustest. Teise mehe puhul oli olukord eriti masendav, kuna ta ise ütles enese kadunud mees olevat ja hoiatas Ellenit tungivalt, et too ei lükkaks Jumala kutset seoses nende nägemustega tagasi. Nii sai Ellen White'ist Jumala sõnumitooja.

Minu jaoks on Ellen White siiski natuke erinev võrreldes piibliaegsete prohvetitega. Erinev just sellepärast, et ta elas meie ajale palju lähemal, just alles. Vastupidiselt piibliaegsetele prohvetitele teame White'i igapäevaelust väga palju. See aitab meil rohkem teda näha kui tavalist inimest, kes oli ihu ja hingega jumalariigi tööle pühendunud. Tema lihtsus, töökus ja suuremeelsus paistsid välja igas eluvaldkonnas. Nii et ta ei ole mitte ainult prohveti, vaid ka inimesena suur eeskuju, kellelt õppust võtta.

Hiljuti Eestis ilmunud E. White teosed

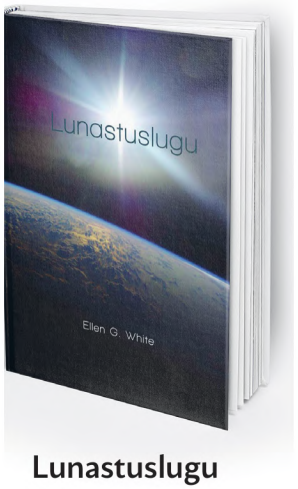

Lunastuslugu

Tee Kristuse juurde

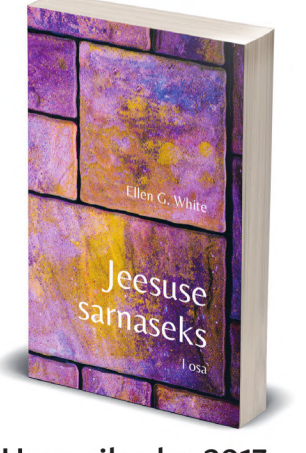

Hommikvalve 2017: Jeesuse sarnaseks I osa

Ellen White 21. sajandil

Mida arvata autorist, kes annab naistele nõu oma kleit 20 sentimeetrit lühemaks teha maailmas, kus need on juba niigi lühikesed, või nõuandest õpetada adventkoolides tüdrukutele hobuse rakendamist ja ratsutamist, kui enamik neist ei vajagi sellist oskust? Osa probleemist on, et maailm on võrreldes Ellen White'i eluajaga radikaalselt muutunud. Ent see ei ole ainuke küsimus, mida 21. sajandi lugejad peavad silmas pidama, kui nad loevad teisel ajastul elanud prohveti nõuandeid. Teie ees on kümme juhtnööri, kuidas Ellen White'i tulemuslikumalt ja tasakaalukamalt lugeda.[1]

1. Hoia tähelepanu kesksel teemal. Ellen White'i tekste saab lugeda vähemalt kahel erineval moel. Üks on otsida keskseid teemasid, teine on otsida uut ja erinevat. Esimene viib õige arusaamiseni, samas kui teine viib autori mõtte väänamiseni ja sageli ka äärmustesse, mida Ellen White ise põlgas. Tema ise oli Piibli uurimise eestkõneleja, ta üles, et lugejad otsiksid Piibli „suure peateema osas teadmisi". Tema jaoks oli see teema lunastusplaan ja suur võitlus hea ja kurja vahel. Piibli uurimine suure keskse teema valgel „saab iga teema uue tähenduse" („Haridus", lk 190, 125).

Lühidalt, tema nõuanne oli lugeda selleks, et mõista suurt pilti. Suur pilt annab konteksti, millest lähtudes tõlgendada kõiki teisi teemasid, nii tähenduse kui olulisuse mõttes. See põhimõte kehtib võrdselt nii Piibli kui ka Ellen White'i tekstide puhul.

2. Rõhuta olulist. 20. sajandi alguses, mil mõni kogudusejuht kasutas tema kirjutisi võitluslikult, et tõestada teatud prohvetlikke punkte, mida Ellen White ise pidas vähetähtsaks, kirjutas ta, et „meie töö vaenlane on rahul, kui vähetähtsat teemat kasutatakse meie vendade meelte kõrvalesuunamiseks peaküsimustelt, mis peaks olema meie sõnumi alustala" („Valitud sõnumid" 1kd, lk 164, 165).

3. Uuri vastava teema kohta kogu kättesaadavat materjali. Ellen White'i pojapoeg ja biograaf Arthur White rõhutas seda teemat, kirjutades, et „paljud on eksinud tunnistuste tähenduse tõlgendamisel, lugedes üksikuid seisukohti või terveid seisukohti kontekstiväliselt ja võttes neid oma usu aluseks. Mõni teeb seda isegi siis, kui on teisi lõike, mis hoolikal lugemisel näitavad, et uskumus, mis rajaneb eraldiseisval seisukohal, on vastuvõetamatu."2

4. Väldi äärmuslikke tõlgendusi. On neid, kes ei järgi Ellen White'i nõuannet, mille ta andis, ning loovad temast endale äärmusliku kuju. Ellen White oli pigem tasakaalukas – omadus, mis kahjuks puudub nii mõneski, kes väidab end olevat tema ustav järgija. Näiteks rõhutab mõni seisukohta, milles Ellen White viibutab näppu pallimängu suunas, ning teeb järelduse, et Ellen White mõistis kõik sellised mängud hukka, kuigi ta kirjutas, et „ma ei mõista hukka pallimängu kui lihtsat treeningut, ent ka pallimängu lihtsusega võib liialdada" („Adventkodu", lk 499). Nagu selles, nii oli Ellen White paljudes teisteski küsimustes pigem mõõdukas kui äärmuslane.

5. Võta arvesse aega ja kohta. Aja ja koha muutumise tõttu on oluline mõista Ellen White'i paljude nõuannete ajaloolist tausta. Võib mõelda näiteks tema nõuandele 19. sajandi naistele lühendada oma kleiti 20 sentimeetri võrra. Seda osundust ei saaks ju kasutada nii, nagu oleks ta selle kirjutanud miniseelikute ajastul. „Mis puudutab tunnistusi," kirjutas Ellen White, „siis midagi ei peaks ignoreerima, midagi ei tohiks kõrvale lükata, aga arvestama peab aja ja kohaga." („Valitud sõnumid", 1kd, lk 57) Seda nõuannet kordas ta oma töö jooksul alatasa.

6. Uuri iga teemat selle sõna-sõnalises kontekstis. Inimesed ehitavad oma arusaamise Ellen White'i õpetustest üles väljavõttele või lõigule või tervikust eraldatud lausele, mis kõik on taustast välja võetud. Mõeldes oma tekstide vääritikasutamisele, kirjutas ta, et „nad tsiteerivad poolt lauset", nad jätavad „teise poole välja, mis, kui seda ka tsiteeritaks, näitaks nende argumendi väärust" („Valitud sõnumid", 3kd, lk 82). Jälle kommenteerib ta nende teguviisi, kes „lauseid nende taustast välja tõstes ja inimlike kaalutluste kõrvale asetades jätavad mulje, et minu kirjutised kaitsevad nende hukkamõistvaid seisukohti" (kiri 08, 1906).

7. Anna endale aru, missugune oli Ellen White'i arusaam ideaalist ja reaalist. Ellen White andis sageli nõu kahel tasandil. Esimest võib vaadelda kui ideaali. Selle tasandi nõuanded ei luba erandeid. Ühe näitena selle tasandi kohta on tema nõuanne, mis on seotud ideaaliga, et vanemad peaksid olema „oma laste ainsad õpetajad, kuni lapsed on saanud kaheksa- või kümneaastaseks" („Tunnistused kogudusele", 3kd, lk 137).

Teisalt, kui ta tegeles igapäevaelu olukordadega, tasandas ta oma nõuannet vastavalt päris inimeste päris piirangutele. Seega leevendas ta oma nõuannet vanematele olla oma laste „ainsateks" õpetajateks, märkides

seejuures, et ideaal kehtib „siis, kui“ mõlemad vanemad on selleks tööks võimelised ja tahtlikud. Kui ei, peaks lapsed kooli saadetama („Valitud sõnumid“, 3kd, lk 215–217).

Ellen White ei kaotanud kunagi ideaalitunnetust, aga ta oli valmis oma nõuannet tasandama, et see sobiks tegeliku maailma oludega. Üks tema elu nuhtlusi olid inimesed, kes kogusid ainult ideaali-seisukohti ja otsisid võimalusi „kohandada neid igaühele, peletades nõnda inimesi eemale, mitte hingi võites“ („Valitud sõnumid“, 3kd, lk 284–288).

8. Kasuta talupojatarkust. Ellen White'i tsitaadid ei lahenda iga probleemi. Mõnikord need lihtsalt ei sobi. Kui tema nõuandele, et lapse 8- kuni 10-aastaseks saamiseni peaksid lapse ainsateks õpetajateks olema tema vanemad, järgnesid probleemid, kuna mõni inimene lükkas seda mõtet äärmuseni, vastas ta, et „Jumal soovib, et me tegeleksime nende probleemidega tundlikult“. Ta jätkas, märkides ära, et teda tegid pahaseks inimesed, kes võtsid seisukoha, et „õde White on öelnud nii ja nii ja õde White on öelnud nii ja nii ja seepärast teeme me just nii“. Tema vastus sellistele inimestele oli, et „Jumal soovib, et meil kõigil oleks terve mõistus ning Ta tahab, et me arutleksime terve mõistusega. Tingimused muudavad olukordi. Tingimused muudavad asjade suhteid.“ („Valitud sõnumid“, 3kd, lk 215, 217) Tema nõuanne oma lugejatele oli kasutada talupojatarkust ka siis, kui neil on kõnealusel teemal olemas tema tsitaat.

9. Uuri aluspõhimõtteid. 20. sajandi saabumisel kirjutas Ellen White, et oleks hea, „kui tüdrukud /…/ saaksid õppida hobuse rakendamist ja ratsutamist“ („Haridus“, lk 216, 217). Neid tegevusi oli vaja tema ajal, tänapäeval enam eriti mitte. Ent põhimõte, mis siit peegeldub, on väga oluline ka täna. See on: noored naised peaksid olema võimelised ise paigast paika liikuma. Tänapäeval tähendab see autojuhtimisoskust ja võimekust rehvi vahetada. Nõuande spetsiifika võib muutuda, aga aluspõhimõtte väärtus on jääv.

10. Ole kindel, et Ellen White seda ikka ütles. Ellen White'ile on külge kleebitud palju seisukohti, mida ta kunagi ei öelnud. Ainuke turvaline tee on kasutada vaid neid seisukohti, mida võib leida tema avaldatud töödes, või seisukohti tema avaldamata materjalidest, mida võivad kinnitada Ellen White'i uurijad. Paljusid on eksiteele juhatatud seisukohtadega, mis on Ellen White'ile omistatud, kuid mida ta kunagi pole öelnud.

Ellen White'i kirjutised on lugejatele üle maailma olnud suureks õnnistuseks. Need on veelgi viljakamad siis, kui neid loetakse ülal antud juhtnööde silmas pidades.

Kuidas lugeda Ellen White'i?

Hoia tähelepanu kesksel teemal: tema nõuanne oli lugeda selleks, et mõista suurt pilti. Suur pilt annab konteksti, millest lähtudes tõlgendada kõiki teisi teemasid, nii tähenduse kui olulisuse mõttes.

Rõhuta olulist: „meie töö vaenlane on rahul, kui vähetähtsat teemat kasutatakse meie vendade meelte kõrvalesuunamiseks peaküsimustelt, mis peaks olema meie sõnumi alustala".

Uuri vastava teema kohta kogu kättesaadavat materjali: paljud on eksinud tunnistuste tähenduse tõlgendamisel, lugedes üksikuid seisukohti kontekstiväliselt ja võttes neid oma usu aluseks.

Väldi äärmuslikke tõlgendusi: Ellen White oli tasakaalukas – omadus, mis kahjuks puudub nii mõneski, kes väidab end olevat tema ustav järgija.

Võta arvesse aega ja kohta: seda nõuannet kordas Ellen White oma töö jooksul alatasa.

Uuri iga teemat selle sõna-sõnalises kontekstis: lauseid nende taustast välja tõstes ja inimlike kaalutluste kõrvale asetades jätavad mulje, et minu kirjutised kaitsevad nende hukkamõistvaid seisukohti.

Anna endale aru, missugune oli Ellen White'i arusaam ideaalist ja reaalist: Ellen White ei kaotanud kunagi ideaalitunnetust, aga ta oli valmis oma nõuannet tasandama, et see sobiks tegeliku maailma oludega.

Kasuta talupojatarkust: tingimused muudavad olukordi. Tingimused muudavad asjade suhteid.

Uuri aluspõhimõtteid: nõuande spetsiifika võib muutuda, aga aluspõhimõtte väärtus on jääv.

Ole kindel, et Ellen White seda ikka ütles: paljusid on eksiteele juhatatud seisukohtadega, mis on Ellen White'ile omistatud, kuid mida ta kunagi pole öelnud.

George R. Knight
oli 30 aastat Andrewsi ülikooli õppejõud. Praegu on ta pensionil.

1 Üksikasjalikuma arutelu sel teemal leiad George R. Knighti raamatust *Reading Ellen White: How to Understand and Apply Her Writings* (Hagerstown, Md.: *Review and Herald Publishing* Assn., 1997).
2 Arthur L. White, *Ellen G. White: Messenger to the Remnant* (Washington, D.C.: *Review and Herald Publishing* Assn., 1969), lk 88.

Kõnelus Ellen White'iga

Kui me saaksime täna Ellen White'i intervjueerida, siis mida ütleks ta selle kohta, kuidas me kasutame suhtlemisel tehnikat?

Tänapäeva tehnoloogia hämmastaks sind kindlasti. Me saame suhelda kiiremini ja paremini kui kunagi varem.

Mind julgustab see, et Iisraeli Jumal juhatab ka täna oma rahvast ja et Ta on nendega kuni lõpuni.[1] Jumal juhatab oma töölisi uute meetodite kasutuselevõtmisel, et püüda inimeste tähelepanu ning neid veenda. Ta annab oskusi ja arusaamist, et kasutada tõhusaid näitlikustamisviise, et püüda inimeste tähelepanu.[2]

Julgustagem Jumalasse uskujatena üksteist. Ärge pange endale madalaid standardeid, hoidke mõõdupuud üleval, vaadake Talle, kes on meie usu alustaja ning lõpuleviija.[3]

Täna saab telefoniga minna igale poole. Isegi kirikusse!

Oma sõnade suhtes tuleb olla ettevaatlik, sest sõnad, mida sa räägid, näitavad, kes kontrollib sinu meelt ja südant. Kui sinu südames on Kristus, siis ilmutavad sinu sõnad puhtust, ilu ja Tema tahte järgi kujundatud iseloomu head lõhna.[4]

Kuidas peaksime tehnoloogiat evangeeliumi levitamisel kasutama?

Inimene ei ole enne pöördunud, kui tema süda ei ole sündinud soovima jagada teistele seda hinnalist sõpra, kelle ta on leidud Jeesuses; päästev ja pühitsev tõde ei saa südames vakka olla.[5]

Seitsmenda päeva adventistid teevad edusamme, nende liikmeskond kasvab, nad teevad misjonitööd ning viivad tõe valgust maailma

1 Nõuanded kogudusele, lk 357.
2 Gospel Herald, 1901, 1. dets.
3 Nõuanded kogudusele, lk 356.
4 Mind, Character, and Personality 2kd, lk 579.
5 Tunnistused kogudusele, lk 318, 319.
6 Christian Service, lk 97.
7 Testimonies to Ministers and Gospel Workers, lk 313.
8 Christian Service, lk 12.
9 Ibid., lk 21.
10 Testimonies to Ministers and Gospel Workers, lk 314.
11 Mind, Character, and Personality,1kd, lk 39.
12 Our High Calling, lk 116.

pimedatesse paikadesse.[6] Jumal kutsub meid oma tööd värskendama ja väestama. Seda saame teha vaid Püha Vaimu abil.[7]

Mitte kõik koguduseliikmed ei ole kutsutud töötama võõrastel maadel, aga kõigil on osa suures töös viia maailma valgust. /.../ Iga meele ja käe jaoks on töö. Tööd on palju, seda on erinevate võimete ja oskustega inimestele.[8] Igaüks, kes on ühenduses Jumalaga, kannab valgust teistele edasi.[9]

Ja viimane nõuanne?

Jälgi hoolikalt oma südame ja mõistuse impulsse. /.../ Vaata, et sa ei langeks; sest võib juhtuda, et hetkel, kui sa peaksid olema sõbraks ja andma head nõu, ei ole sa selleks valmis.[10]

Ära keskendu iseendale. Keskendugu sinu sõnad Jeesusele, kaastundlikule Päästjale. Tööta selle nimel, et näeksid Teda enda paremal käel, valmis andma sulle jõudu teenimiseks.[11] Mõtiskle Tema suuruse, Tema armu ja suurejoonelisuse üle. Täitku sinu südant Tema headus ja armastus ja iseloomu täiuslikkus.[12]

Ellen White'i raamatuid (inglise keeles) saab internetis lugeda aadressil http://www.whiteestate.org/books/books.asp

Eesti keeles saab Ellen White'i raamatuid küsida kohaliku koguduse kirjandusletist või raamatukogust. Müügis olevaid raamatuid saab osta aadressil pood.advent.ee.

fookus

„Poole sajandi kestel olen ma olnud Jumala sõnumitooja ja senikaua, kui mu elu kestab, jätkan ma Jumala sõnumi edasiandmist, mille Ta on andnud oma rahvale. Ma ei võta au endale. Issand valmistas mind nooruses oma sõnumitoojaks, et ma annaksin Tema rahvale edasi tunnistused julgustamiseks, hoiatuseks ja noomimiseks. Kuuskümmend aastat olen ma olnud ühenduses taevaste käskjalgadega ja ma olen pidevalt õppinud, kuidas esitada jumalikke asju ja kuidas esitada suunda, milles Jumal töötab, et tuua hingi eksiteelt Jumala valgusessse." *Selected Messages Book* 3, lk 71

„Ma räägin seda, mida olen näinud ja mida tean olevat tõde. /.../ Ma kirjutan kõigest, mida Issand annab mulle kirjutada." S*elected Messages Book* 3, lk 49

„Oma varajases avalikus töös kutsus Issand mind: „Kirjuta, kirjuta neist asjust, mis on sulle ilmutatud." Ajal, mil see sõnum mulle tuli, ei saanud ma oma kätt kindlalt hoida. Minu füüsiline seisukord tegi kirjutamise võimatuks. Kuid taas tuli sõna: „Kirjuta neist asjust, mis on sulle ilmutatud." Ma kuuletusin, ja seetõttu ei läinud kaua, kui kirjutasin suhtelise kergusega lehekülje lehekülje järel. Kes ütles mulle, mida pean kirjutama? Kes tegi kindlaks mu parema käe ja tegi mulle võimalikuks kasutada sulepead? See oli Issand.

Kui me saame Temaga õigesse suhtesse ja anname end tervelt Talle, siis näeme Jumala imeliselt töötavat väge nii sõnades kui tegudes. /.../

Need sõnumid on just sedasi antud, et paljude usk tugevneks, et viimastel päevadel oleks meil usaldus prohvetikuulutamise Vaimu vastu." *Selected Messages Book* 3, lk 37,38

„Meie ees on ohtlikud ajad. Igaüks, kes teab tõde, peab ärkama ja asetama end, oma keha, hinge ja vaimu Jumala korra alla. Vaenlane on meie kannul. Me peame olema täielikult ärkvel, olles valvel tema vastu. Me peame selga panema kogu Jumala sõjavarustuse. Me peame järgima prohvetikuulutamise Vaimu kaudu antud juhtnööre. Me peame armastama ja kuuletuma käesoleva aja tõele." "Tunnistused kogudusele", 8. köide, lk 298

Väljavõtted valis ja tõlkis Katrin Dreiling

Miks nad lähevad? Kuidas neid tagasi võita?

Mervi Kalmus
Eesti liidu hingamispäevakooli osakonna juht

Kui vaatame adventkoguduse hingamispäevakooli ja jumalateenistuste kohalkäimise statistikat – nii eestisisest kui ka üleilmset –, siis on selge, et arvuline erinevus liikmete arvu ja kohalkäijate osas on üsna suur. Mitte muidugi kõigis meie kogudustes, aga siiski nii paljudes kogudustes, et see oleks tõsiseks mure- ja mõttekohaks. Mõned selleteemalistest uuringutest on näidanud, et lausa 40% adventkoguduse nimekirjas olevatest liikmetest ei ole koguduses üldse aktiivsed, vaid on eemale jäänud. Miks inimesed puuduvad? Miks on inimesed, kes on kunagi Kristuse ja koguduse kasuks otsustanud, koguduse osadusest kõrvale jäänud?

On huvitav märkida, et enamik adventkogudusest eemale jäänud inimesi ei ole lahkunud selle pärast, et nad ei oleks enam adventkoguduse õpetusliku osaga nõus. Tegelikult on peamised põhjused, miks inimesed kogudusest eemale jäävad, hoopis sellised: konflikt, vastamata ootused, ühisosa puudumine ja võimetus suhestuda.

Konflikt. Enam kui pool mitteaktiivsetest koguduseliikmetest on lahkunud lahendamata jäänud konflikti tõttu pastori või teiste koguduseliikmetega, teoloogiliste eriarvamuste tõttu või vastuolu tõttu koguduse standardite ja juhistega. Konflikt tekitab ebamugavustunnet ja enamik inimestest tõmbub instinktiivselt eemale. Kui ei ole olnud ühtegi inimest, kes aidanuks konflikti lahendada ja pingeid maandada, tundub inimestele, et lihtsam on asi katki jätta ja hoida pingeväljast eemale.

Täitmata ootused. Vahel muutuvad liikmed loiuks, sest neil on tunne, et kogudus ignoreerib neid või ei toeta neid raske eluperioodi ajal piisavalt. Vahel inimesed ärrituvad, kui nad on end kogudusetööga läbi põletanud või kui nende tööd ei hinnata vääriliselt – ei ole piisavalt tunnustamist ja julgustust. Või siis loodavad inimesed kogudusest uusi sõpru leida, kuid olemasolevad grupid ei võta neid omaks. See tekitab väljajäämise tunde, mis viib kogudusest eemaldumiseni.

Ühisosa puudumine. Üksikema võib end abielupaaride seltskonnas kehvalt tunda, noor inimene võib vanematest inimestest koosneva koguduse juures võõraks jääda. Kui inimeste huvide ja elude vahel ei ole piisavalt kokkupuutepunkte, siis jääb inimese emotsionaalne side kogudusega nõrgaks.

Võimetus suhestuda. Mõni inimene ei sulandu seltskonda, ükskõik kuhu ta ka ei läheks. Sellistel inimestel on teiste inimestega üldiselt raske suhestuda ning nad ei suuda luua tähendusrikkaid suhteid.

Hingamispäevakooli käsiraamat toob välja rea praktilisi juhiseid ja nõuandeid, kuidas käituda, kui

märkate kedagi kogudusest eemalduvat. Siinjuures tasub meeles pidada, et suurem osa lahkujaist ei kahtle piibellikes või adventkoguduse põhimõtetes ega vaja loengut sellel teemal, kui halvasti nad kogudusest eemaldudes on käitunud. Selle asemel tuleks neid avatud kõrvade ja südamega kuulata ning neid tagasi koguduse juurde kutsuda.

Ideid, kuidas eemale jäänud liikmeid tagasi võita

Hoolitsege selle eest, et hingamispäevakoolis märgitaks igal nädalal kohalkäijad üles. Need aruanded on esmaseks allikaks, mille põhjal eemale jäänud liikmed kindlaks teha.

Õppige pähe kõigi teie klassis käivate inimeste, nende abikaasa ja laste nimed. Hoolitsege selle eest, et te teate, millist tööd nad teevad ja millised on nende hobid ja ajaveetmisviisid.

Andke puuduvatele liikmetele põhjust teie klassi tagasi tulla. Hoolitsege selle eest, et õppetükitund on hästi ette valmistatud ja huvipakkuv.

Muutuge teiste vajaduste osas järjest tundlikumaks. Püüdke teada saada põhjus, miks on keegi otsustanud kogudusest eemale jääda. Otsige varjatud haigetsaamisi, mida võiksite ravida.

Kutsuge eemale jäänud koguduseliikmeid koguduse ühistele üritustele, nagu ühislõunatele, piknikutele või osadusõhtutele. Tihtipeale jäävad inimesed kogudusest kõrvale, sest nende vajadus osaduse järele ei saa rahuldatud või nad ei tunne grupikuuluvustunnet.

Kui teie klassis on inimesi, kes on saanud vastava väljaõppe, kaasake neid kadunud liikmeteni jõudmise teenistustöösse. Jagage neile kätte nende inimeste kontaktid, keda tuleks nädala sees külastada.

Iga eriline hingamispäevakooli programm ja koguduse ettevõtmine on võimalus helistada passiivsetele koguduseliikmetele, et neid toimuvaga kursis hoida. Pakkuge neile transpordi võimalust, kui see peaks nende jaoks takistuseks olema.

Saatke igale puuduvale koguduseliikmele uue kvartali alguses õppetükk. Või veelgi parem, viige see neile koju kätte!

Saatke neile koguduse infoleht või toimetage see neile koju. Hoidke eemale jäänud inimest koguduse tegemistega kursis.

Tehke kohalkäivate klassiliikmete seas üleskutse, et nad paneksid puuduvad liikmed oma isiklikku palvenimekirja. Palved suudavad ka suletud uste taha jõuda, nad suudavad sulatada külmi südameid.

Pidage puuduvaid inimesi õnnitluskaardiga meeles nii sünnipäeval, emadepäeval, isadepäeval, jõulude ajal kui ka muudel erilistel puhkudel.

Ärge andke kunagi alla! Inimesed ehitavad tihtipeale tõkkeid, et vältida haigetsaamist. Järjepidevus aitab need tõkked murda.

Näpunäiteid puuduvate koguduseliikmete külastamiseks

Palvetage iga päev puuduva koguduseliikme pärast. Palvetage eriliselt enne külastust, et Jumala inglid võiksid sinuga kaasa tulla ja et Püha Vaim kingiks sulle tarkust.

Püüdke eemale jäänud liikmest võimalikult palju teada saada: nimi, perekonnaliikmed, töökoht, vanus ja huvid.

Mõnel juhul on targem enne külaminekut ette helistada. Tutvustage end konkreetse koguduse ja hingamispäevakooli klassi liikmena, kui see on sobilik.

Minge inimese juurde rõõmsa ja optimistliku meelestatusega. Olge hoolas selles osas, et oleksite soe, taktitundeline ja õrn.

Vestelge sõbralikult asjadest, mis neid huvitavad, näiteks perekonnast, hobidest ja tööst. Võite neilt küsida, millal nad esimest korda adventkirikusse tulid ja kuidas nad leidsid oma elus Kristuse.

Tooge oma hingamispäevakooli klassilt tervisi.

Miks lahkutakse?

- 40% adventkoguduse liikmetest on kogudusest eemale jäänud.
- Enam kui pool neist on lahkunud lahendamata jäänud konflikti, teoloogiliste eriarvamuste või vastuolu tõttu koguduse juhistega.
- Inimestel on tunne, et kogudus ignoreerib neid või ei toeta raske eluperioodi ajal.
- Inimese emotsionaalne side kogudusega jääb nõrgaks.
- Inimesel on raske suhestuda ning ta ei suuda luua tähendusrikkaid suhteid.
- Suurem osa lahkujaist ei kahtle piibellikes või adventkoguduse põhimõtetes ega vaja loengut.

Mida teha?

- Märkige igal nädalal hingamispäevakoolis osalejad üles.
- Õppige koguduseliikmeid tundma, ka nende pereliikmeid.
- Õppetükitund olgu hästi ette valmistatud ja huvipakkuv.
- Kutsuge eemale jäänud koguduseliikmeid koguduse ühistele üritustele.
- Saatke igale puuduvale koguduseliikmele uue kvartali alguses õppetükk.
- Pidage puuduvaid inimesi erilistel puhkudel õnnitluskaardiga meeles.

hingamispäevakool

Mida külastamisel silmas pidada?

- Palveta.
- Helista ette.
- Ole soe, taktitundeline ja õrn.
- Maini möödunud nädala õppetükist või jutlusest paari huvitavat mõtet.
- Ära vaidle, mõista hukka ega kaitse kogudust.
- Paku mõnd sobilikku materjali, head raamatut, ajakirja, videot või jutluse salvestist.
- Lõpeta külastus palvega.

Mainige möödunud nädala õppetükist või jutlusest paari huvitavat mõtet.

Olge entusiastlikud heade asjade osas, mis on toimumas.

Kui seisate silmitsi inimese probleemi või mineviku haigetsaamisega, mis on seotud kogudusega, ärge vaielge, mõistke hukka ega kaitske kogudust. Ärge valige pooli. Laske neil end tühjaks rääkida ja väljendage siirast kahetsust juhtunu osas. Öelge midagi stiilis: „Mul on kahju juhtunust kuulda. Ma saan aru, miks te end halvasti tunnete. Tahaksin adventkoguduse nimel vabandada ja teie käes andestust paluda."

Pakkuge eemale jäänud koguduseliikmele mõnd sobilikku materjali, head raamatut, ajakirja, videot või jutluse salvestist.

Kutsuge teda tagasi koguduse juurde. Kui te ei tunne külastatavat eriti hästi, siis oleks võib-olla targem selle kutsega kolmanda või neljanda külastuseni oodata.

Kinnitage eemale jäänud liikmele, et teie hingamispäevakooli klassi liikmed palvetavad tema eest.

Ärge jääge kauemaks kui umbes 20 minutiks. Lõpetage külastus palvega, nimetades palves nende pereliikmeid ja neid erilisi vajadusi, mida nad on vestluses maininud.

Võib-olla soovite seda inimest või perekonda enda juurde õhtusöögile või väikegruppi kutsuda.

Kinnitage talle, et tulete uuesti ja seejärel pidage oma lubadusest ka kinni.

ARVAMUS

Kuidas muuta uus aasta ainulaadseks?

RUSLAN KARLOV

Igaüks tahab olla eriline. Mitte tingimata teistest paremad, kuid tahame olla isesugused. Selle poole püüeldes soovib õpilane, et tema koolikirjand oleks originaalsem kui klassikaaslastel.

Üliõpilane tahab, et tema kursuse- või lõputöö tõstataks kordumatu teema, mille peale teised uurijad ei ole tulnud. Pereema soovib külalisi võõrustades pakkuda neile erilise retsepti järgi valmistatud rooga, mis teda teistest eristaks. Isegi oma jumalateenistustega püüame näidata originaalsust ja loomingulisust.

Esmapilgul on need soovid isekad ja egoistlikud. Aga kui inimesel on terve enesehinnang, ei saa neid püüdlusi siiski negatiivseks pidada. Selliseid soove kogedes tekib meil hea motivatsioon, mis inspireerib arendama oma andeid ja potentsiaali.

Piiblist sugupuude loetelu lugedes ehk haigutame, sest korduvad sarnased laused. 1. Moosese 5:3–20 leiame Aadama järeltulijate nimekirja. Mooses kasutab sama mustrit: „Kui…(isa nimi) oli elanud … aastat, siis sündis temale… (poja nimi) ja … (isa nimi) elas pärast …..(poja nimi) sündimist …aastat, ja temale sündis poegi ja tütreid. Nõnda oli kõiki … (isa nimi) elupäevi…. aastat; siis ta suri."

Kas need lõigud annavad meile vaimulikku kasu? Esiteks on meil võimalus avastada mõni Vana Testamendi omapärane tekstistruktuur. Teiseks, korduvad tekstid on nagu tähelepanumäng: kuidas on autor komponeerinud teksti, mille osad on väiksemad korduvad tekstid. Ja kolmandaks, teksti lugedes saame jälgida muutusi ka teistes tekstides. Nii saame teada, et autor soovib meile öelda midagi konkreetset.

Uurigem seda lõiku ja vaadakem, millest räägib meile see lugu. Me saime teada, et Eenok kõndis Jumalaga. Kulakovi Instituudi venekeelset tõlget lugedes avastasin, et salmid 22–24 on tõlgitud teistmoodi, otse heebrea keelest: „Eenok elas lähedases suhtlemises Jumalaga (vene keeles – в тесном общении с Богом), ja eriti pärast Metuusala sündimist. Eenok veetis maa peal 365 aastat, elades lähedases suhtlemises Jumalaga. Ja äkki teda ei olnud enam, sest Jumal võttis ta elavana enda juurde."

On huvitav mõelda, kas Eenoki eluaastate arv võib olla sümboolne. Võib-olla on see juhus, kuid aastaringis on sama arv päevi – 365.

365 maapealset eluaastat veetis Eenok, suheldes Jumalaga. Teised 5. peatükis loetletud inimesed elasid ja surid, Eenok võeti elavana ära. Märkame, et triviaalse ja universaalse surma taustal tekib lootus. Kui kõik surevad, jääb elama inimene, kes kõnnib Jumalaga. Eenok on sümbol lähedasest suhtest Jumalaga – elu võib täielikult muutuda.

On huvitav mõelda, kas Eenoki eluaastate arv võib olla sümboolne. Võib-olla on see juhus, kuid aastaringis on sama arv päevi – 365.

Eenokit ei võetud ära liiga vara. Ta elas mõnes mõttes täieliku aja. Selles loetelupeatükis on luubi all Aadama seitsmes järeltulija – Eenok. On huvitav märkida, et eelmises, neljandas peatükis, on samuti järeltulijate loetelu, kuid see on Kaini sugupuu ning selleski on luubi all seitsmes järeltulija. Tema nimi on Lemek. See mees oli ka ainulaadne, eriline, kuid teises mõttes. Tema elu ei olnud seotud Jumalaga. Ta tahtis olla erinev: ta oli esimene, kes võttis kaks naist. Ta oli selle üle uhke ning pühendas oma naistele luuletuse. Veelgi enam, ta tapab noormehe, kes tahtis tappa teda, ja seejärel laulab poeetilisel viisil enda teost. Tundub, et ta oli ka selle üle uhke.

Näeme kahte sugupuud, kõikidel järeltulijatel olid naised ja lapsed. Me ei tea nende kohta midagi peale statistiliste andmete. Need kaks vereliini on üksteisest väga erinevad. Julgen väita, et mõlema vereliini seitsmendad esindajad elasid samal ajal. Üks trotsis Jumalat ja Tema õigust, tegi paha ja siis suri ka ise. Teine elas tihedas osaduses Jumalaga, oli ümbritsevate jaoks nagu lootuse märk ja Jumal andis talle igavese elu.

See on nagu meie aja lugu: kuritegevus kasvab, moraal langeb ja inimesed ülistavad oma patte ning pahesid. Aga selle „kurja ja surma kuningriigi" seas on inimesed, kes elavad ikka veel Jumalaga ja nad on ustavad Tema käskudele. Nad usuvad, et Kristus tuleb varsti ning toob vabanemise surmast, kannatusest ja patust.

Jumal on andnud meile missiooni: hoida kõrgel lootuse lippu, et lootuse kaotanud näeksid seda!

Mõeldes sellele, et Eenok elas sama hulk aastaid, nagu on päevi aastas: igaühele on kingitud uus aasta, see on nagu miniatuurne eluaeg, mis oli Eenokile mõõdetud. Seitsmenda päeva adventistidena usume, et Jeesus tuleb varsti ja kutsub meid oma riiki. Ta annab meile lõputu aja ja õnneliku igavese elu, mis ei piirdu teatud ajaga, mille sümboliks võib olla aasta 365 päeva. Vaatamata sellele, et ootame igavest elu, ei tohi me unustada, et siin maises elus on Jumalal meiega plaan ja me peame selle rakendamisel olema võimalikult efektiivsed. Me ei tohi unustada, et meil on kohustus Jumala ees siin ja praegu.

Oleme uue aasta 365 päeva alguses. Millised olid meie möödunud 365 päeva 2016. aastal? Sellest saame rääkida Jumalaga. Iga uus aasta meie elus on nagu terve elu miniatuuris. See on nagu terve Eenoki elu. Meenutame rõõmuga isiklikke võite, täidetud plaane ja unistusi. Mõnda hetke meenutame kahetsuse ja valuga. Mineviku vead saame anda palves Issandale, kelle käed on alati sirutatud oma laste poole. Rõõmu ja võidu eest saame tänada ja ülistada.

Vaatamata sellele, et ootame igavest elu, ei tohi me unustada, et siin maises elus on Jumalal meiega plaan ja me peame selle rakendamisel olema võimalikult efektiivsed.

Meie ees on võimalus olla ainulaadne ja eriline. Võime elada nii, et meie kohta saaks öelda midagi rohkem kui „õppis ülikoolis, läks tööle, ostis vara, abiellus, sünnitas lapsed, pärast seda elas… aastat ja suri". Jumal on andnud meile missiooni: hoida kõrgel lootuse lippu, et lootuse kaotanud näeksid seda! Võime oma igapäevase eluga näidata, kuidas elada Lootuses. Võtkem sel aastal aktiivselt osa kohaliku koguduse misjoniprojektidest! Toetagem üksteist selles töös ja olgem julged, kui Issand annab meile uusi ja värskeid ideid! Piibel esitab meile väljakutse elada sel aastal nii, et meie kohta saaks öelda nagu Eenoki kohta: „Ta elas osaduses Jumalaga!"

HELIS ROSIN

Adventkoguduse algus Eestis

Sel aastal täitub adventkuulutuse jõudmisest Eestisse 120 aastat. Sellega seoses saab käesoleval aastal Meie Aja ajaloorubriik olema senisest mahukam. 1930. aastal avaldas adventkoguduse väljaanne Misjoniteated toonase Eesti Liidu esimehe Ludvig Hallangu (varasem perekonnanimi Nikkar) artikli adventsõnumi levimisest Eestis. Käesolevas numbris taasavaldame selle artikli muutmata kujul.

Misjoniteated

Nr. 3. Tallinnas, 1930. 9. aastakäik.

Adwentliikumise algus Eestis.

S. P. Adwent-rahwa kätte on usaldatud wiimane kuulutus, mis peab ulatama kõige rahwastele, suguharudele ja keeltele. Nende rahwaste sekka kuulub ka meie wäike Eesti oma 1 miljoni 120 tuhande elanikuga. Adwent-kuulutus on kõlanud juba 85 aastat üle maailma. Meie Eesti on seda alles 32 aastat kuulnud.

Esimesteks adwent-sõnumi saadikuteks olid wennad G. Berk ja H. J. Löbsack, keda järgmisel kombel siia juhiti. Ühe Tallinnas asuwa baptisti perekonna liige oli Peeterburgis teenimas ja puutus seal wenna Löbsack'iga kokku. See isik oli huwitatud tõest ja palus wenda Löbsack'ut külastada oma wanemaid Tallinnas. Wend Löbsack wõttis ettepaneku wastu ja sõitis 1897. aastal ühes wenna Berk'iga Tallinna. Mõne nädalise siinwiibimise järele wõisid mainitud wennad juba esimese ristimise Tallinnas ette wõtta 16. augustil 1897. a. Esimese ristitawana Eesti pinnal oli meie õde Lilly Sander, kes weel täna meie ridades 73. aastasena edasi wõitleb. Järgmisel aastal ilmus Riias esimese broschüürina Eesti keeles „Kristlik kasinus". Aasta hiljem (1898) „Kristus ja tema õigus". Juba enne oli aga wäike traktaat Eesti keeles Helsingis trükitud, arwatawasti 1895. aastal.

Esimese palwela ehitamise õe Sander'i puhkama läinud abikaasa wenna Sander'i majas asuwast puukuurist, mille ehitusest osa wõttis ka nend ridade kirjutaja 1902. aastal. Ehitus kui ka kooskäimine sündis suures saladuses, kuid kõigest sellest hoolimata tabas meid sageli politsei ja nimetatud wend, kui maja omanik, istus tihti koosoleku pidamise pärast wangis. Umbes samal ajal oli õde wõitnud kodumaa wendi Peterburgis ja Riias. Wend J. Jürikson oli õe wastu wõtnud Peterburgis ja algas oma tööd esimese kolportöör-piiblitöölisena Tallinnas ja sõitis aastal 1900 piiblitöölisena ja esimese saadikuna

Paide.

Samal ajal, kui ta ühe käega ehitas õe müürisid, pidi ta teise käega wihasema waenlase — ko-

S. P. A. K. Eesti Liidu kirik Tallinnas.

S. P. Adwent-rahwa kätte on usaldatud wiimane kuulutus, mis peab ulatama kõige rahwastele, suguharudele ja keeltele. Nende rahwaste sekka kuulub ka meie wäike Eesti oma 1 miljoni 120 tuhande elanikuga. Adwent-kuulutus on kõlanud juba 85 aastat üle maailma. Meie Eesti on seda alles 32 aastat kuulnud.

Esimesteks adwent-sõnumi saadikuteks olid wennad G. Berk ja H. J. Löbsack. Ühe Tallinnas asuwa baptisti perekonna liige Peeterburgis teenimas ja puutus seal wenna Löbsack´iga kokku. See isik oli huwitatud tõest ja palus wenda Löbsak´ut külastada oma wanemaid Tallinnas. Wend Löbsack wõttis ettepaneku wastu ja sõitis 1897. aastal ühes wenna Berkiga Tallinna. Mõne nädalise siinwiibimise järele wõisid mainitud wennad juba esimese ristimise Tallinnas ette wõtta 16. augustil 1897.a. Esimese ristitawana Eesti pinnal oli meie õde Lilly Sander, kes weel täna meie ridades 73. aastasena edasi wõitleb. Järgmisel aastal ilmus Riias esimese broschüürina Eesti keeles „Kristlik kasinus". Aasta hiljem

Kui ka sinu albumis on mõni huvitav pilt ja lugu, mida tahad teistega jagada, anna teada helis.rosin@gmail.com!

(1898) „Kristus ja tema õigus“. Juba enne oli aga wäike traktaat Eesti keeles Helsingis trükitud, arwatawasti 1895. aastal.

Esimese palwela ehitasime õe Sander´i puhkama läinud abikaasa wenna Sander´i majas asuwast puukuurist, mille ehitusest osa wõttis ka nende ridade kirjutaja 1902. aastal. Ehitus kui ka kooskäimine sündis suures saladuses, kuid kõigest sellest hoolimata tabas meid sageli politsei ja nimetatud wend, kui maja omanik, istus tihti koosoleku pidamise pärast wangis. Umbes samal ajal oli tõde wõitnud kodumaa wendi Peterburgis ja Riias. Wend J. Jürikson oli tõe wastu wõtnud Peterburgis ja algas oma tööd esimese kolportöör-piiblitöölisena Tallinnas ja sõitis aastal 1900 piiblitöölisena ja esimese saadikuna Paide.

Samal ajal, kui ta ühe käega ehitas tõe müürid, pidi ta teise käega wihasema waenlase – kohaliku lutheri õpetaja wastu – mõõka hoidma. Tol ajal ei olnud Paides ühtegi lahkusu kogudust. Lutheri õpetaja ütles kindla sõnaga: „Nii kaua kui lutheri kirikutorn siin ülewal seisab, ei tohi ühtki usulahku siin tekkida“. Nii pea kui meie koosolekud awati, tuli õpetaja politseinikuga ja arreteeris kuulutaja. Et meil tol ajal koosoleku pidamiseks luba ei olnud, tuli kohtu otsusega iga kord kinni istuda kuni wiimaks kohus Peterburgi sinati jõudis ja aastal 1904. w. J. Jürikson´ile esimene luba anti omausu liigete seas koosoleku korraldamiseks; sellele otsusele kirjutasid alla 12 meest. See oli esimene samm wõidule, sest selle ajani olid meie wälis-wennad linnupriid.

Enne adwent-kuulutuse Eestisse jõudmist oli keegi eestlane, Aleksander Rauk, adwent-koguduse liikmeks saanud Riias, õppis meie misjonikoolis Hamburgis, asus kodumaale piiblitööliseks ja awas 1901. aastal koosolekud Narwas.

Esimese uutsewiljana ristiti 29. aprillil 1902. aastal seal wiis hinge, kelledest elawad ja wõitlewad meie ridades weel täna õed Maria Ploom (sünd. Nõgu) ja tema lihane ema Anna Nõgu. Sellest linnast wõrsusid ka meie wennad A. Klement ja M. Bärengrub.

Tallinnast, esimesest keskpunktist, läks esimese saadikuna wend Jürikson 1903. aastal Tartu,

kus ta mõned huwitatud hinged eest leidis. Esimese ristimise korraldas seal 21. mail 1904. aastal wanem wend D. P. Gäede, kes tol ajal oli esimese misjonärina siia saadetud Ameerikast Balti-maale. Esimestest ristitawatest elab ja on meie koguduses weel täna Anna Patlep. Järgmise misjonijaama asutasid wennad Rauk, Pahla ja Jürikson Haapsallu.

Esimene hingamispäeva kool asutati 5. augustil 1906. aastal ja esimene ristimine oli 1. veebruaril 1907. aastal wenna Gäede korraldusel. Esimene ristitav oli õde Maria Õispuu, kes praegu Wenemaal meie wenna Kapustini abikaasaks on. Sama aasta lõpul saanud ka meie Noarootsi wennad jumaliku saatuse järele juhitud. Wend G. Wachtmann näinud unes, et üks ilus walge tui lennanud tema aknast sisse ja öelnud: „Pühapäew, esimene nädalapäew, ei ole õige püha, seda on paavst sisse seadnud; laupäew on õige püha“. See wend tulnud siis Haapsallu ja jutustanud sellest teistele inimestele ja need juhatanud teda meie koosolekule, mis hilja aja eest oli alles awatud. Haapsalule järgnesid Pärnu ja Wiljandi.

1908. aasta kewadel käisid wennad Rauk ja Pahla Pärnus, kuhu wend Pahla tööle asus. Esimene ristimine oli 22. septembril 1908. aastal. Kaks aastat hiljem ehitas juba Pärnu kogudus omale esimese kiriku Eestis. Wend A. Martin on algusest peale olnud wäsimatalt tegewaks liikmeks ja koguduse wanemaks. Samal ajal organiseeriti ka Käru grupe, kuhu kuulusid suurem hulk Käru mõisa baptisti peret ühes metsaülema K. Willumsoniga, kes ainsamana sealt perest järele on jäänud.

1912. aasta suwel läks wend L. Nikkar Pärnust Kuresaare ja awas Saaremaal esimesed koosolekud. Aasta lõpuks organiseeriti 13 liikmeline grupe; aasta pärast tõusid usklikkude arw 30 peale, sellest suurem osa weel täna alles elus ja koguduses on. Samal aastal jõudis kolmekordne sõnum Rakwere. Esimeste liigetena ristiti õed Utter ja Roos, kellest esimene alles elus ja tões asub.

Weidi hiljem astus ka wend G. Reiner selle wäikese grupi ridadesse ja on selle juhina mõned head aastad ustawalt ja ennast ärasalgawalt teeninud.

Peale Walga koguduse, kelle kohta meil kahjuks puuduwad selletõttu andmed, et see, kui piirilinn, sai suuremalt jaolt töötatud läti töölistest, asutas wend A. Klement weel 1918. aastal Põltsamaa ja järgmisel aastal Wõru kogudused.

Hiljemalt asutatud koguduste ja gruppide asutuslugu on alles üldiselt teada, ja seega puudub tarwidus nende tekkimisloo kohta ülewaadet teha.

Suuremaks jumalateenistuse kohaks ehitati 1922–1923.a. meie pealinna ruumikas kirik, mis asub Merepuiestee 14-a. Möödunud aastal walmis Tartus nägus „Adwent koda“, kus asub peale koosoleku saali weel noorsoo saal ja eluruumid misjoni-töölistele.

Meie 32-aastase ajaloo kestel on nii mõnigi tuul ning torm tahtnud seda adwent lootust ära häwitada, aga hoolimata kõigest sellest on Kõigewägewama abiga wäikesest sinepiiwakesest wõrsunud suur adwent-puu oma 1475 oksaga ja tahame kindlasti loota, et Issand Iisraeli arwule weel mõnegi oksa juurde lisab ja oma aulise töö lõpule wiib.

Allikas: Misjoniteated 1930 nr 3

Koguduste rajaja Ludvig Hallang

Ludvig Hallang (1886–1965) oli adventkoguduse pikaajaline tööline, kes liitus kogudusega juba 16-aastaselt. Adventtõde sütitas noore mehe südame ning 1906. aastal siirdus ta õppima Saksamaale Friedensau misjonikooli. Eestisse tagasi saabus ta 1910. aastal ning asus piiblitööliseks Pärnusse.

Tema eestvedamisel alustati Pärnus pühakoja ehitusega ning püstitatud hoone on tänase päevani koguduse kooskäimiskohaks. Kaks aastat hiljem siirdus Ludvig Hallang Saaremaale ja pani aluse sealsele adventkogudusele.

1917. aastal saadeti ta Vene uniooni poolt tööle Siberisse, kus tuli teha rasket tööd viis aastat. Siberis töötamine oli seotud aga suurte katsumustega, kus tuli trotsida nii külma kui ka nälga. Ettenähtud palgaraha jõudis kauge piirkonna tööliseni vaid üks kord ning toidu hankimiseks tuli misjonäril teha ka teisi töid. Vilditükkidest, mis olid saabaste valmistamisest üle jäänud ja mida oli võimalik tasuta saada, hakkas Ludvig tegema pehmeid toasusse ning müüma neid kohalikele. Hiljem tuli pere toitmiseks teha ka mitmesuguseid põllutöid. Kõige selle kõrval ei saanud aga unustada seda, mille pärast ta oli sinna saadetud. Eestist pärit misjonäri töö tulemusena liitus peamiselt Krasnojarski ja Irkutski piirkonnas kogudusega mitusada inimest.

Kodumaale jõudes asus Ludvig Hallang tööle Rakvere adventkoguduse juurde ning aastatel 1928–1930 töötas ta Seitsmenda Päeva Adventistide Liidu esimehena. Jumala abiliseks olles töötas Ludvig Hallang edaspidi veel paljudes Eesti adventkogudustes ning puutus kokku pea kõikide valdkondadega selles töös (kirjandustöö, muusika, ehitus). Tema poolt tõlgiti saksakeelne lauluraamat Zions Lieder (Siioni laulud), mis on olnud aluseks ka tänasel päeval adventkogudustes kasutusel olevale lauluraamatule.

Ludvig Hallangu pojapoeg on Riigo Hallang, kes on tegutsenud Eesti adventkoguduses pastori ja noortejuhina. Eestist läks Riigo Hallang õppima Newboldi kolledžisse ning omandas seal magistrikraadi süstemaatilise teoloogia erialal.

Foto Ludvig Hallangust on tehtud 1912. aastal Saaremaal.

Allikad: Misjoniteated 1923 nr 2, Misjoniteated 1936 nr 2, Riigo Hallang

LUDVIG HALLANG 1886–1965

Ristiti adventkoguduse liikmeks 1902. aastal

1906–1910 Saksamaal Friedensau misjonikoolis

1910–1912 piiblitööline Pärnus

1912–1917 piiblitööline Saaremaal

1917–1922 piiblitööline Siberis

Alates 1922. aastast pastor Rakvere koguduses

1928–1930 koguduste liidu esimees

Järgmistel aastatel töötas pastorina mitmes Eesti koguduses (Viljandi, Türi, Pärnu)

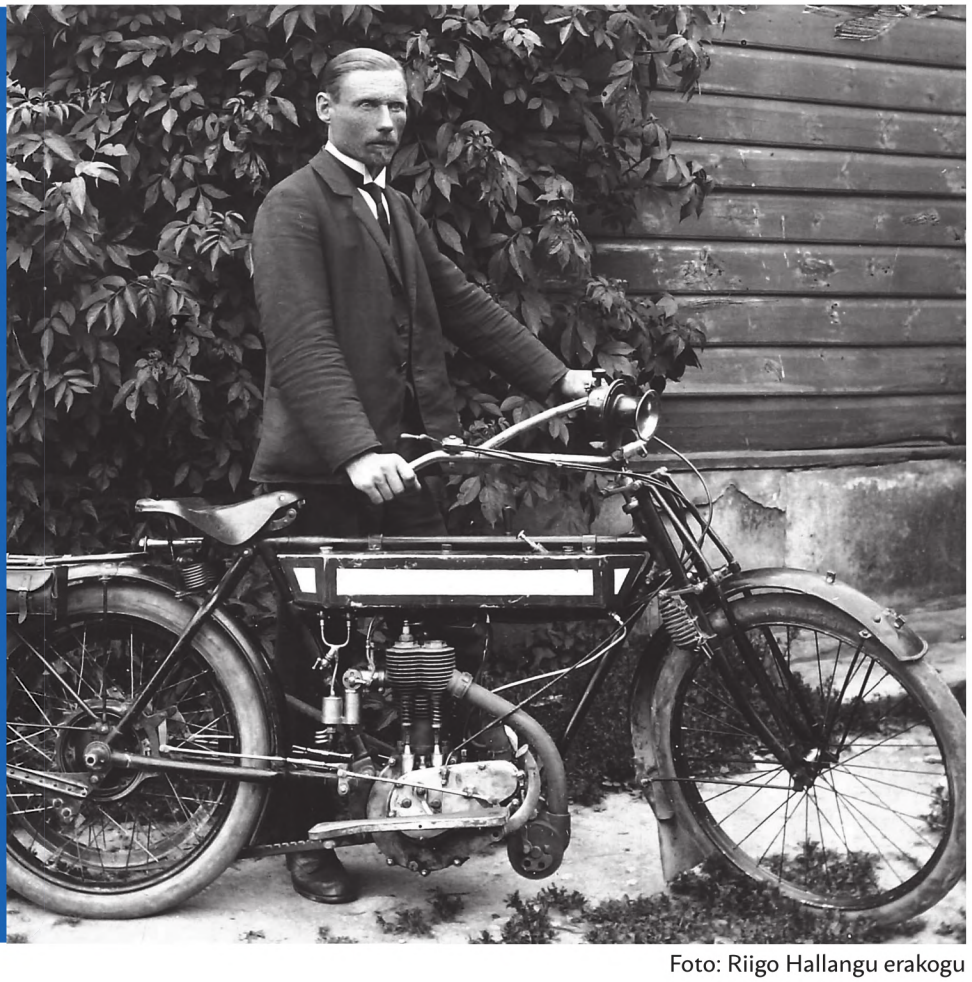

Foto: Riigo Hallangu erakogu

Kõik Aabrahami lapsed

Evangeeliumitöö moslemite seas

See lugu räägib Jumalast – kuidas Ta kutsub moslemeid neil viimseil päevil enneolematutel viisidel enda juurde. Olen tunnistajaks sellest, mis on islamiusu ajaloo suurim Jeesuse-liikumine: viimase kümne aasta jooksul on Kristuse juurde tulnud rohkem moslemeid kui möödunud 1400 aastaga kokku!

Jumal vastab meie palvetele, aga kas Ta vastab ka nende palvetele, kes ei pruugi Teda täielikult tunda? Moslemite vaimuliku esiisa DNAs oli kuuletuda Jumala häälele ja pühenduda Talle. „Kui ka Ismael saaks osa sinu õnistustest!" hüüatas Aabraham oma masenduses. Jumal, kes oli oma lapsele nimeks pannud „Jumal kuuleb", vastas: „Aga ka Ismaeli pärast ma olen sind kuulnud. Vaata, ma õnnistan teda..." (1Ms 17:20)

Nii oligi, õnnistatud ei saanud üksnes Ismael (kes sai ümber lõigatud sel samal päeval), vaid kõik tema järeltulijadki.

Mees valges

Amina oli olnud viljatu. Häbis ja kurbuses astus ta oma murega Jumala ette. Nagu Hanna, tahtis ka tema oma ihuvilja pühendada Jumala teenimisele ja valas oma hinge Tema ette, kel oli vägi mitte millestki elu luua. Ta toetus Tema aule ja ustavusele; Issanda silmadele, mis jälgivad maad, et aidata neid, kes on pühendunud (2Aj 16:9).

Faruqi pidas meeles, kuidas tema ema Amina rääkis oma perele, et Issand Jeesus õpetas teda, kuidas oma poega koolitada. Keegi ei mõistnud, mida see tegelikult tähendab, aga nad teadsid, et Faruqi ei ole tavaline laps. Ta veetis palju aega vaeseid teenides. Ta oli sõnakuulelik ja usuasjus tuline.

Kui Faruqi oli noor, nägi ta unes meest valges, kes rääkis talle, et nad kohtuvad ühes teises linnas, kaugel tema suguharu maadest. Kolme päeva teekond oli väsitav, aga seda ei saanud kuidagi võrrelda pettumusega, mida Faruqi suurlinna jõudes tundis. Faruqi otsis igale inimesele otsa vaadates neid õrnu näojooni, mida talle oli näidatud, aga kui tema väike rahatagavara oli lõpule jõudnud, koputas keegi võõras tema õlale ja ütles, et ta läheks koju tagasi ja ootaks Tema külaskäiku seal. Hiljem tuligi mees valges Faruqi kodulinna. Igal õhtul kolme kuu jooksul õpetas ta Faruqile ja teistele usuteemasid.

Aastate pärast sai Faruqist austatud reformaator, kes kutsus moslemeid vastu võtma Isa al Masih'it (Messiat Jeesust), ootama Tema tulekut ja austama kristlasi. Ta ütles lahti igasugusest *zakat*ist (annetus), millel oli mingi teine eesmärk peale vaeste aitamise.

Faruqi oli väga pühendunud Jumala päeva pidaja – see oli *muttaqeen*i (õige inimene) märk. Loo õigsuse mõttes pean lisama, et ta kannatas peksmise ja tagakiusamise käes, kuna kutsus moslemeid hingamispäeva pühitsema. Ühel sellistest kordadest tuli mees valges ise Faruqi haavu ravima. Järgmisel hommikul oli Faruqi terve ja tema rüü samuti.

Aastaid hiljem hoidis Faruqi esimest korda käes Piiblit ning mõistis täie selgusega, mida mees valges oli talle öelnud. Kui minu abikaasa Faruqiga kohtus, tõstis viimane värisevate kätega oma Piibli üles, andis sellele suud ja asetas oma otsaesisele. Jeesuse elu oli teda kütkestanud. Ta kutsus minu abikaasat üles elama Jumala väes, mis elab Jeesuses. Viimane kord kohtusid nad mõni kuu enne Faruqi surma, Faruqi ütles talle, et Jeesuse järgimise olemus on kirjas Matteuse 25:35. Kuni Jumala rahvas elab näitamata üles armu ja kaastunnet, ei tule Jeesus tagasi – nii uskus Faruqi.

Kuni Jumala rahvas elab näitamata üles armu ja kaastunnet, ei tule Jeesus tagasi.

Faruqi eluloo kuulamine oli elumuutev kogemus. Ta kutsus inimesi Jeesust järgima kuni oma surmapäevani. Tema matusele tuli kaheksa tuhat inimest ja sajad rääkisid, kuidas see mees oli näidanud neile paremat elu ja juhatanud nad Piibli juurde.

Faruqil oli inimestele eriline mõju. Ta armastas oma maad ja oli valmis oma rahva eest surema, aga ta oli veel palju enamat. Ta võttis oma perelt lubaduse, et nad ei lahkuks kunagi oma maalt ega otsiks kergemat elu mujalt.

Faruqi nägi sageli unes, kuidas Jeesus temaga rääkis. Ta andis need sõnumid ustavalt edasi oma lastele ja sugukonnale. Täna on selles piirkonnas elujõuline Jeesuse-liikumine ja võti selle kasvuks on Piiblis. Liikumised, milles keskendutakse suundumuste ja õpetuste edasiadmisele, hääbuvad sageli, erinevalt neist, mis saavad jõudu Pühakirjast ja kus

Liikumised, milles keskendutakse suundumuste ja õpetuste edasiadmisele, hääbuvad sageli, erinevalt neist, mis saavad jõudu Pühakirjast ja kus Püha Vaimu juhatusel otsitakse selle väärtusi ja õpetusi.

Püha Vaimu juhatusel otsitakse selle väärtusi ja õpetusi.

Enamik moslemeid on avatud Jeesuse elu, õpetuste ja väe tundmaõppimisele, kuna Koraanis on selle kohta hea tunnistus.

Armastus maa ja inimeste suhtes

2000. aastal, kui me abikaasaga moslemiriiki kolisime, ei teadnud me, et siit saab alguse meie „pöördumine". Ent see ei juhtunud kohe meie saabumisel. Tunnistan häbenedes, et olin veel nädalaid valmis kohe koju tagasi minema – kuni ööni, mil mul oli Jumalaga oma „lahing".

Palvetasin pisarais: „Issand, ma ei suuda luua armastust, mida mul ei ole. Ma ei suuda teeselda armastust, tõde tuleb üsa pea välja. Miks ma ilma armastuseta üldse siin olen? Palun tee nii, et ma saaksin koju minna, või puista mulle oma südamest sellist armastust, mis Sinul nende inimeste vastu on. Näita mulle oma armastust, muuda minu südant."

Jumal pehmendas minu südant. Ta avas minu silmad nägema olukordi Tema vaatepunktist ja avastama Tema jalajälgi moslemimaailmas.

Meie, adventistid, oleme õnnistatud, et meil on reaalsuse mõistmiseks kontseptuaalne raamistik, aga väga harva maadleme suure võitluse praktiliste järelmitega. Saatana tegevuspiirkonna nägemiseks peame lugema vaid uudiseid. Aga kus on jumaliku tegevuse tõendid? Kuidas Jumal tegutseb ja kuidas kutsub inimesi Jeesust järgima? Kuidas saab evangeelium kohalikul pinnasel juurduda?

Minu palvele järgnenud kuude jooksul hakkasin hindama seda, mida enne põlgasin. Me elasime kolme mošee piirkonnas, kell 4.30 hommikul hakkas *muessin* inimesi palvele kutsuma: „Jumal on suurim… palve on parem kui uni."

Neil varajastel hommikutundidel palvetasin oma kodus, ühinesin miljonite moslemitega, kes palves Jumalat otsisid. Ma õppisin sulanduma nende 17 palvekorra ajal päevas: „Õpeta meile sirget teed" (Koraan 1:6), et me oleksime silmitsi „tee, tõe ja eluga" (Jh 14:6).

Sellele ajale tagasi vaadates mõistan, et Jumal pidi minu südant suurendama, et minu silmad näeksid tema tööd ootamatutes paikades. Keeleõppe kaudu hakkasin mõistma, kui palju on Jumala reaalsus mõjutanud moslemite maailmavaadet. Jumal oli igal pool: hommikutervituses – *Assalam Alaikum* (rahu olgu sulle), kirja tervituses – *Bismillah arrahman arrahim* (Jumala, Kõige Parema, Kõige Kaastundlikuma nimel) või äritehingu sõlmimise järel (partnerid suruvad kätt ja loevad koos oma püha teksti esimese lõigu).

Kui me saaksime sellest kontekstist aru, peaksime moslemitega suheldes olema samal või kõrgemal Jumala-teadlikkuse astmel kui nemad. Miks peaksid nad leppima millegi vähemaga kui see, mis neil juba on?

Minu abikaasa palus palvet, mis tõi tema ellu kardinaalse muutuse: „Issand, juhata mind moslemite juurde, kes on kirglikud oma maa ja rahva suhtes, inimeste juurde, kel on mõju, inimeste juurde, kelle juures Jumala Vaim juba töötab." Ta uuris tundide kaupa Apostlite tegude raamatut ja misjonitöö ajalugu, otsides viise, kuidas Jumal saatis 12 mitte eriti paljulubavat meest maailma muutma ja kuidas Jeesus oma võimu täna maa peal teostab.

Ühel oma lugemistest märkasime esimest korda Peetruse ja Korneliuse kogemuse kaalu. See lugu ei räägi üksnes Korneliusest (mehest, kes kartis Jumalat juba enne Peetrusega kohtumist), aga ka sellest, kuidas valmistati Peetrust ette tema oluliseks tööks paganate tervitamisel Kristuse järgijateks aastate pärast Jeruusalemma nõukogus (Ap 15). „Jumal, vii meid teiste selliste inimeste juurde nagu Kornelius," palvetasime. Pange tähele Jumala sõnu: „Mida Jumal on puhtaks tunnistanud, seda sina ära pea keelatuks!" (Ap 10:15)

Mis on meie osa? Teha koostööd Püha Vaimuga, mitte Teda kontrollida.

Jumal täitis oma osa ja andis meile uue ootuse. Ootustega elamine tähendab Jumala ootamist, kui Tema kutsub omasid. Mis on meie osa? Teha koostööd Püha Vaimuga, mitte Teda kontrollida. See lihtne tõde andis meile värske rahu.

Jumala tunnistaja

Jumala vastus ei olnud jumalik ilmutus, vaid kiri vanalt mehelt, kes otsis kedagi, kes teda juhendaks. Abu Nabeel oli alates 12. eluaastast suhelnud Isa al Masih'iga (Jeesusega) ja ta oli otsustanud hakata Tema järgijaks. Ta oli oma pühendumises Jeesusele julge ja 70 inimest tema suguvõsast liitus selle otsusega.

Mõni, kes kartis, et ei leia kedagi enda ristimiseks, läks ise vette, soovides nõnda väljendada oma vastleitud armastust Isanda vastu.

Nüüd oli Abu Nabeel vana mees ja tundis vajadust osaduse järele; nüüd oli meie arvutis kiri, mille ta oli saatnud ajalehe toimetajale lootusega leida mõni usuvend.

Enne meie sündi oli Jumal juba töötanud, valmistades Abu Nabeeli kodu ette Jeesuse kui Issanda ja Päästja vastuvõtmiseks. Tema tunnistus oli aastatega levinud viide riiki, kus olid tekkinud Jeesuse järgijate väikegrupid. Abu Nabeel armastas Jeesust harvanähtud kirega, mis kasvas välja palvest. Ta oli väga õnnelik, kui leidis moslemi raamatupoest araabiakeelse Luuka evangeeliumi (tõlge, mis on varustatud märkustega just moslemitest lugejaskonna jaoks) ja sai teada lugudest selle kohta, kellega ta oli juba ennegi sõber.

Abu Nabeeliga kohtumine oli nagu seismine pühal maal. Ta rääkis hardalt oma Issandast, oma plaanidest viia hea sõnum moslemimaadesse ja vajadusest inimesed Jeesuse teiseks tulemiseks ette valmistada. Aga teda häiris unenägu, mis oli raskelt tema südamel.

Mitu kuud enne seda unenägu vaevas Abu Nabeel end oma rahva vaimulikkuse puudumise pärast, religiooni politiseerumise pärast ja selle pärast, kuidas tema piirkonnas pinged kasvavad. Jeesuse järgijana moslemi piirkonnas tundis Abu Nabeel vajadust viia oma rahvani õndsakskiitmised, et õpetada neile kuningriiki, mida inimene ei saa maha kiskuda. Ta teadis, et tema rahvas peab Jeesusega kohtuma.

Poliitilised ja majanduslikud pinged olid andnud uut hoogu äärmusluse lainetele, mistõttu Abu Nabeel pöördus Jumala poole palves ja paastumises, et saada juhiseid ja lootust. Öösel nägi ta und säravvalgest lambast, „lambast, kes oleks justkui hukatud", läbi kõrbe jooksmas. Lamba kõrist jooksis verd justkui voolikust (need olid tema sõnad). Maa, kuhu veri langes, muutus rikkalikult roheliseks, kõrbeoaasiks. Hämmeldunult vaatas ta, kuidas lammas edasi-tagasi jooksis. Teda pani imestama mõte, et lamba verejooks ei lõppenud.

Seejärel nägu Abu Nabeel keset kõrbe suurt müüri. Ta nuttis ja üks hääl ütles kolm korda: „Lõhkuge see müür maha." Abu Nabeel mõistis, et see on püha kutse, ja kutsus meid endaga ühinema.

Piibellik alus

Piibel ei ole üks püha tekst teiste tekstide seas, see on Elav Sõna. Kui see siseneb meie religioossesse/kultuurilisse maailma, siis see veenab, kinnitab, mõistab kohut ja halab patu pärast, ent see annab meile juhiseid mitte käia selle maailma teedel. Nii Faruqi kui Abu Nabeel rääkisid Sõna kesksusest; mitte raamatust, mida seedida, mitte intellektuaalsest rahnust, vaid kui „suurest loost", millesse süüvida.

Nad muutsid meid, nii et me ei näe evangeeliumi enam kui privaatset, vaid kui isiklikku; me avastasime, kuidas Jeesuse hea sõnum kõnetab murtud maailma, mille peamine mure on häbi, mitte süü, kollektiivsus, mitte individuaalsus. Evangeelium on maailmale, milles vaesed ei ole marginaliseeritud, kes saavad vaid kübemeid, vaid keda kutsutakse Aabrahami täieõiguslike laste lauda.

Mõlemad mehed kulutasid palju aega paastumisele ja palvetamisele, nad rääkisid sageli kurbusega sellest, kuidas kristlased ei näe, kui imeliselt Jumal moslemite seas töötab. Seda osalt põhjusel, et me oleme omaks võtnud välispoliitika prillid, selmet lähtuda Jumala loost selle kohta, kuidas Tema kõik taastab.

Mõlemad mehed nägid kiriku rolli selles, et kirik oleks Jumala käepikendus usu, kogukonna, teenimise edendamisel, vaeste aitamisel ja Piibli õpetuste õpetamisel. Kogudusel kui hermeneutilisel kogukonnal on eesõigus muutuda nähtamatu Jumala nähtavaks kehaks ning tõlgendada sõnades ja tegudes Jumala tahet. Selline tunnistus toob au Jumalale. Nii nagu Jeesus juhib meid oma tõe sügavama arusaamise juurde Tema Sõna õppimisel, nii juhib Ta moslemeid Tema iseloomu peegeldamisel.

Ellen White kirjutas: „Kogudus on Jumalast määratud tööriist inimeste päästmiseks. Kogudus organiseeriti teenimiseks ning selle missiooniks on viia maailmale evangeeliumi. Juba algusest peale oli Jumala plaan, et Tema koguduse kaudu peegelduks maailmale Tema õnnistuse täius. Koguduseliikmed, keda Ta on pimedusest oma imelise valguse juurde kutsunud, peavad ilmutama Tema au. Kogudus on Kristuse armu rikkuste varakamber; koguduse kaudu saab lõpuks ilmsiks isegi „taevalistele valitsustele ja võimudele" Jumala armastus selle täielikul ja lõplikul kujul (Ef 3:10).*

Abu Nabeel ja Faruqi kaitsesid tuliselt moslemite õigusi näha tõeliselt piibellikku ja arusaadavat väljendust Jumala ihust, mis on juurdunud kohalikku pinnasesse. Mis minusse puutub, siis minu soov on kutsuda adventiste moslemitega suhtlema ja lubama Jumalal muuta meid kõiki, kui me elame Jeesuse tulekuks valmistumise ajal.

Maranatha! Tule, Issand Jeesus.

* Ellen G. White, „Apostlite teod", lk 9.

Linda Smith (varjunimi) ja tema abikaasa elasid moslemite seas Kesk-Aasias ja Lähis-Idas üle 17 aasta. Praegu elavad nad Ameerika Ühendriikides, teenivad moslemistest põgenikke ja peavad loenguid kultuuridevahelisest misjonitööst.

Omad võõrsil – Inglismaa

Liina Hallang: Harjuta end olema tänulik kõige eest!

Liina, kui kaua te perega juba Inglismaal olete elanud? Kuidas oli teie perekonna Inglismaale kolimises mängus Jumala käsi?

Me tulime Inglismaale 2004. aasta augustis. Seega oleme elanud siin rohkem kui 12 aastat. Kindlasti tundsime Jumala ligiolekut meie pere siia kolimisel. Jumala juhtimine on igapäevane ja olukorrad lihtsalt juhtisid selles suunas, et kui sai otsus tulekuks tehtud, siis said ettetulevad takistused ükshaaval ületatud ja nii me siia jõudsimegi.

See, mis alguses tundus raske ja ületamatu, sai päevakaupa edasi liikudes huvitavaks kogemuseks. Meil Riigoga puudus ettekujutus praktilisest elust välismaal, aga olime valmis sellesse tundmatusse astuma ja Jumala abile lootma. Tänu Taevaisale oli meil nõuandjaid, kes eelnevalt olid oma algused Inglismaal läbi elanud. Nendelt saime nõu ja abi. Samas oli meil Eestis armas Viljandi kogudus, nad aitasid meid lahkumisel ja palvetavad siiani meie eest. Sageli ongi selliste suurte muudatuste puhul oluline olla avatud ja edasi liikuda. Kõike ei olegi võimalik ette näha ja selleks valmis olla. Paljud asjad lahenevad elu käigus. Just sellise suhtumisega me Eestist Inglismaa poole teele asusimegi.

Kõike ei olegi võimalik ette näha ja selleks valmis olla. Paljud asjad lahenevad elu käigus. Just sellise suhtumisega me Eestist Inglismaa poole teele asusimegi.

Mis täidab sinu argipäevi?

Minu argipäev on nagu enamusel tavainimesel – käin tööl, et teenida elatist. Praegu teen tööd, mis pakub mulle igapäevaselt rõõmu – kui saan teha seda, mis meeldib, siis töö on nagu hobi, see ei tundugi tööna. Vabal ajal meeldib mulle jalutada, käia looduses, Inglismaa aedades, teha pilte. Nii puhkan kõige paremini. Olen introvert, kes naudib rahulikku keskkonda. Meie puhkusereisid on enamasti olnud matkareisid, valime kohad, kus keha saab aktiivset tegevust ja saame ühtlasi nautida kauneid vaateid.

Tunnen sind kui sügava elutunnetusega ja tundlikku inimest. Sellised inimesed nagu sina suudavad ka väikestes asjades märgata Jumala juhtimist. Palun räägi, kuidas oled kogenud Jumala juhtimist oma elus.

Kui mu usuelu alguses olid kogemused väga olulised ja mängisid suurt rolli usu arenemisel, kuna vajasin pidevat kinnitust Jumala olemasolust, siis nüüdseks olen jõudnud tõdemuseni, et kogemus on midagi muud. Ma tean nüüd, et Jumal on olemas, ma ei vaja korduvaid tõestusi selle jaoks ja sellega seoses on ka mu usuelu muutunud– minu jaoks on Jumala kogemine igapäevane jätkuv protsess. Kui ma tõusen hommikul ja mu süda lööb, siis on see ime iseenesest, meie tervis, pereõnn, see, et saame tööl käia, see kõik on minu kogemus, et Jumal on minuga. Tunnen, et kõik on

õnnistus ja olen tänulik selle eest. Kõik, mis elu toob, on meile kogemuseks, suhtumine on mis asju muudab. Olen Jumalale tänulik mitte ainult hea, vaid ka katsumuste eest, nende läbi aitab Ta meil kasvada.

Viimastel aastatel on palju räägitud nähtusest nimega *slow-down* – seda võiks eesti keelde tõlkida elu lihtsustamisena, stressi vähendamisena, tempo mahavõtmisena – ning sellest on tuletatud ka mitmeid allmõisteid nagu *slow food* ehk aeglane toit vastukaaluna kiirtoidule. Mida sa asjast arvad ning kui, siis mismoodi väljendub rahulikum kulgemine sinu elus?

„Igale asjale on määratud aeg, ja aeg on igal tegevusel taeva all…“ Koguja 3:1

Minu arvates on tähtis leida tasakaal. Stress on halb, kui seda on palju, aga kui stressi pole, siis inimene sureb – me kõik vajame teatud määral stressi, et elus püsida. Stress on lihtsalt organismi reaktsioon muudatusele. Elus on hetki, kui stress on ellujäämiseks hädavajalik. Samas kui me pidevalt oleksime selle mõju all, siis me põleksime kiiresti läbi. Seega ma leian, et tasakaal on vajalik kõiges.

Elus on hetki, kui on vaja tempokalt elada, endast kõike andes. Kui sellele järgneb puhkus, siis ei ole see midagi halba. Adventistina tean, kui hea on, et meil on hingamispäev, mis meile regulaarselt puhkust pakub – eriti siin Inglismaal olen kogenud, kui tähtis on aeg maha võtta ja hinge kosutada.

Toiduga samuti – tasakaal on oluline. Kui me pöörame liigselt tähelepanu ühele suunale, siis võib kergesti äärmuslikkusesse langeda. Minu jaoks ei ole probleemi mõnikord kiirtoitu süüa, kui ma jälgin enamiku ajast, mis mu keha kvaliteetselt toidaks. Toit on mõeldud meile energiaallikaks, mitte probleemitekitajaks, minu puhul tekitab äärmuslikkus probleeme.

Eeldan, et sa käid ka Inglismaal endiselt adventkirikus ning selle sõnum on sulle endiselt ajakohane. Kuidas sa võrdleksid eesti ja inglise adventismi, juhul kui neid üldse on võimalik kuidagi võrrelda?

Kuna meie kodune kogudus Newboldis on rahvusvaheline, siis ei ole ma eriti tuttav tavalise inglise adventkogudusega. Meie kogudus siin on kultuuriliselt mitmekülgne, seal on kõikide osalevate liikmete usutunnetust; midagi, mis ühes kirikus teatud maal on aktsepteeritav, see on kuskil mujal võõristav. Selline olukord on õpetanud olema tolerantsem inimeste erinevate arusaamade suhtes, me kõik oleme mõjutatud oma kasvukeskkonnast ja ümbrusest. Kõik Newboldi tulnud on kaasa toonud oma kodukoguduse mõjutusi. Selline mitmekülgsus julgustab rohkem uurima, aru saama ja mõistma ümbritsevat nii Jumala Sõna valgel kui inimeste tasandil. Tänapäeval on oluline olla kohanemisvõimeline muutlikus keskkonnas ja leida tugev alus, millele oma usk kinnitada. Kõige olulisem on ikka meil ühine – Jeesus on ikka see sama.

Missugune on teie kodukogudus Inglismaal ning mida sa sooviksid ja soovitaksid sellest kogudusest Eesti adventkogudustesse importida?

Iga kogudus on nende liikmete nägu. Eesti inimesi on mõjutanud meie ajalugu – eestlased on loomult kinnisemad, vähem usaldavad. Siin oleme kogenud sõbralikkust, abivalmidust ja avatud suhtumist, mis kätkeb endas ausust iseenda ja Jumala suhtes. Inimesed on kasvatatud olema tolerantsed teiste suhtes, samas on neil kindel arusaamine oma veendumustest ja väärtushinnangutest. Nad oskavad oma seisukohti esitada ja ka vajadusel kaitsta, sest nad teavad, millesse nad usuvad. Ma usun, et Eesti adventkogudus on naturaalselt edasiliikuv ja arenev kogudus ja inimesed seal kasvavad koos Jumalaga. Võib-olla avatust ja valmisolekut uuendusteks võiks soovitada.

Mil määral on eestlus ning eesti kultuur nähtav või tuntav teie perekonna igapäevaelus? Kuidas oled sa oma lastele püüdnud eestlust edasi anda ja mismoodi see on õnnestunud?

Eestlus on osa meie identiteedist. Me ei pinguta selle nimel mingil

Perepilt. Shirleen lõpetas London King's College'i biomeditsiini eriala.

erilisel viisil, see lihtsalt on osa meist. Meie kodune keel on eesti keel. Elades teises keelekeskkonnas on meie igapäevases suhtlemises kasutusel inglisekeelseid väljendeid. Praeguseks on mõlemad meie lapsed elanud Inglismaal kauem kui Eestis. Nad on omandanud oma koolihariduse Inglismaal, Shirleen käis küll paar aastat Tääksis algkoolis.

Eesti on nende jaoks kodumaa, kus on mõned lähedased inimesed, aga nende tegemised keerlevad kõik siiski siinse kultuurikeskkonna sees. Eestis toimuvaga hoiame end kursis interneti vahendusel. Huviga vaatame aeg-ajalt eesti uudiseid, ka Eesti adventkoguduse eluga on interneti abil end hea kursis hoida.

Olen vägagi imetlenud sinu tehtud kauneid loodusfotosid Facebookis. Räägi palun, kuidas see harrastus on alguse saanud ja mida see on sulle pakkunud.

Mulle meeldib pildistada. Olen amatöör, kellele meeldib tegevuse käigus ennast arendada. Minu huvi fotograafia vastu sai alguse meie puhkusereisidest. Oleme alati jäädvustanud oma reise, et hiljem oleks mõnus nendesse hetkedesse tagasi sukelduda ja neid uuesti läbi elada. Olen tugeva visuaalse mäluga.

Kõik ei pea olema perfektne. Leia üles ilu tavalistes asjades, ole selle eest tänulik ja elu ongi elamisväärsem.

Mulle meeldib loodust ja maastikku pildistada. Pildistamine on mulle õpetanud palju. Kui varemalt arvasin, et hea pildi jaoks on vaja ideaalseid tingimusi, selget taevast ja päikesepaistet, siis nüüd leian, et iga vaade võib olla ilus. On vaja see ilu üles leida ja õige nurga alt jäädvustada. See on lihtne tõdemus, mis ka igapäevaelus aitab asju stressivabalt võtta. Kõik ei pea olema perfektne. Leia üles ilu tavalistes asjades, ole selle eest tänulik ja elu ongi elamisväärsem. Sama kehtib inimeste kohta. Me kõik oleme ainulaadsed oma heade külgede ja vigadega. Märgata vaid ühte ja sellele liiga palju tähelepanu pöörata võib viia allamäge. Vahetevahel tuleb kasuks vaadata asju neutraalselt, st mitte oma vaatevinklist, ja siis avanevad uued ja huvitavad vaated.

Eigeri mäe jalamil Šveitsis.

Oled nüüdseks Jeesuse järel käinud veerandsaja aasta võrra. Kuidas sa hindaksid, mismoodi see on sind ja sinu elu muutnud?

Kui ma võrdlen oma usuelu algust praegusega, siis on mu elu muutunud mitmeti, mis on loogiline. Kui me elu ei muutuks, tähendaks see et meis ei olegi elu.

Minu suhtumised on muutunud. Olen õppinud end tundma kui Jumala loodut ja aktsepteerima ennast sellisena, nagu olen. See on üsna vabastav. Seoses sellega ma tean, et kõige tähtsam ongi see, milline on mu suhe Jumalaga ja ainult Temale anname me kord aru. Mu elu ei sõltu enam teiste inimeste heakskiitmisest või ärapõlgamisest. Olen kogenud, et inimesed enamuse ajast hindavad, mõõdavad asju enda vaatepunktist, aga Jumal ei vaja selgitusi. Ta mõistab meie motiive, tundeid, kogemusi ja armastab meid ilma tingimusteta, kõigele vaatamata. See on väga turvaline ja rahu pakkuv teadmine. Me pääseme armu läbi ja meie teod ei mängi selles määravat rolli.

Samuti olen õppinud, kui oluline on olla aus iseenda suhtes, tunnistada oma eksimusi, mitte püüda neid peita või katta. Meie usutee on erinev, erinevad asjad tulevad erinevatel aegadel, sest me kasvame erineva kiirusega. Seetõttu oleme kõik unikaalsed ja areneme omas tempos.

Vahetevahel tuleb kasuks vaadata asju neutraalselt, st mitte oma vaatevinklist, ja siis avanevad uued ja huvitavad vaated.

Liina, olen tänulik, et oled jaganud oma mõtteid Meie Aja lugejatega. Mida sa sooviksid oma kaasusklikele, õdedele ja vendadele kaugel kodu-Eestis?

Enamik asju meie elus sõltub meie valikutest, otsustest. Sooviksin, et valiksime paremini mõista teisi, valiksime aususe, kui endasse vaatame, teadlikult harjutaksime nägema teistes rohkem head ja olema tänulik kõige eest!

Intervjueeris Laura Grönholm

ÕHTUPALVE

Pireti, Malle ja Peetri peres tehti enne magamaminekut õhtupalvet. Tänati Jumalat möödaläinud päeva eest ning paluti kaitset ja varju algavaks ööks. Kui mõnel lapsel oli oma isiklik soov Jumala ette kanda, siis õhtupalve oli selleks just sobilik aeg.

Nii kogus pereema Lilian ühel õhtul lapsed jälle enda juurde, et enne magamaminekut Jumalat tänada. Piret aga teatas, et tema ei taha õhtupalvet teha. Ema oli väga üllatunud, kuid leppis sellega ja ütles, et tüdruk võib siis oma toas olla. Kui teised lapsed hakkasid palvetama, teatas Piret, et ta ikka tahab Taevaisa tänada. Lilian kutsus vaikselt oma lapse teiste juurde, kuid siis, kui tüdruk kohale jõudis, teatas ta, et ei palveta. Ema saatis Pireti oma tuppa ja ütles, et kui ta tahab, siis tänavad nad Jumalat pärast kahekesi.

Lilian tegi õhtupalve teiste lastega ära ja pani nad magama. Nüüd läks ta tasakesi Pireti tuppa ja nägi, et tüdruk oli väga õnnetu. Ema istus oma lapse kõrvale ja püüdis teda lohutada. Väike tüdruk küsis, et äkki Taevaisa ei kuule enam tema palvet sellel õhtul, kuna ta oli nii jonnakas olnud. Lilian aga kallistas väikest tütart ja ütles, et Jumal kuuleb meid alati, ka siis, kui meie oleme pahad olnud. Nad panid kahekesi käed kokku, palusid Taevaisalt andestust ja lõpetuseks tänasid Teda kaitse ja varju eest.

Nüüd sai Piret rahuliku südamega magama minna. Ka emal oli hea meel, et laps mõistis, kui oluline on õhtupalve.

JEESUS KUULEB ALATI MEIE PALVEID, KA SIIS, KUI ME ALGUSES EI TAHAGI JEESUSEGA RÄÄKIDA.

?

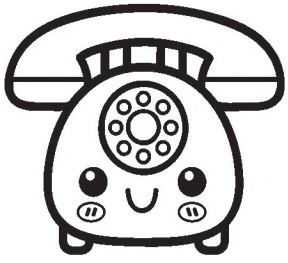

SIIN ON ÜKS LAUL PEALKIRJAGA „PALVETELEFON".

Ajakirja koostajad on unustanud mõned sõnad laulu sisse kirjutada.

Palun tule sina appi ja kirjuta laulu all olevast
sõnadereast õiged sõnad õigele kohale.

Mul on üks väike _ _ _ _ _ _ _
mu _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _.
See _ _ _ _ siit maa pealt _ _ _ _ _ _,
kus _ _ _ _ _ _ _ _ troon.
See liin on _ _ _ _ alati
ja kui ma _ _ _ _ _ _ _ _,
mul kohe _ _ _ _ _ _ _ vastab ta:
"_ _ _ _ _ _, sind _ _ _ _ _ _ ma!"
See _ _ _ _ on suur, see rööm on _ _ _ _.
Sa _ _ _ unusta,
et sul on _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _,
sa seda _ _ _ _ _ _.
Kui _ _ _ _ _ õhtu,
_ _ _ _ _ _ _ _ ma veel kord _ _ _ _ _ _ _ _.
"Halloo!" mu _ _ _ _ _ lapseke,
saan _ _ _ _ vastuse.
See rööm on _ _ _ _, see _ _ _ _ on suur.
Sa ära _ _ _ _ _ _ ,
et sul on _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _,
sa seda _ _ _ _ _ _ .

palvetelefon, rööm, telefon, suur, unusta, jõuab, suur, palvetelefon, kohe, armas, helistan, ära, tarvita, viib, ülesse, Taevaisa, tarvita, vaba, helistan, taevasse, rööm, lahkelt, halloo, palvetelefon, kuulen

PALVE

Ma palvetan
○ alati ○ tihti ○ aeg-ajalt ○ harva

Ma tunnen, et mu palved saavad vastuse
○ alati ○ tihti ○ aeg-ajalt ○ harva

Kui mul on raske aeg, siis ma palvetan
○ alati ○ tihti ○ aeg-ajalt ○ harva

Ma ülistan Jumalat palvetades
○ alati ○ tihti ○ aeg-ajalt ○ harva

Ma palvetan teiste ees avalikult
○ alati ○ tihti ○ aeg-ajalt ○ harva

Ma tean, kuidas kuulata, kui ma palvetan
○ alati ○ tihti ○ aeg-ajalt ○ harva

Ma tean, et ma räägin palvetades sõbraga
○ alati ○ tihti ○ aeg-ajalt ○ harva

Ma usun, et palvetamine muudab olukordi
○ alati ○ tihti ○ aeg-ajalt ○ harva

Ma tänan palves Jumalat
○ alati ○ tihti ○ aeg-ajalt ○ harva

Ma räägin Jumalaga palves, mida põnevat mu elus juhtunud on,
○ alati ○ tihti ○ aeg-ajalt ○ harva

Ma tunnistan oma patte palves
○ alati ○ tihti ○ aeg-ajalt ○ harva

Ma tunnen pärast palvet ennast paremini
○ alati ○ tihti ○ aeg-ajalt ○ harva

Minu jaoks on palve

KIRJAKOHT

KRISTEL HARJAKS

Jagamine

Kirjakoha rubriigis kirjutavad Kõrgema Usuteadusliku Seminari adventkoguduse tudengid.

„Taevariik on sinepiivakese sarnane, mille inimene võttis ja külvas oma põllule. See on küll väiksem kõigist seemneist, ent kui taim kasvab, siis on see suurim aias ja saab puuks, nii et taeva linnud tulevad ja pesitsevad selle okstel." (Mt 13:31–32)

Inimesed, kellel on oskus, tahtmine, suutlikkus jagada oma elu teistega, on paeluvad. Meil kõigil on oma lugu. Ja võimalus kuulata kellegi teise lugu hõlmab endas usaldust kuulaja suhtes, olgu see siis üksikisik või kogukond.

Aiamaa

Jumal on loonud inimese jaoks viljaka ja andva keskkonna. Möödunud suvel katsetasin esmakordselt peiulille kasvatamist. Osa taimi kasvatasin seemnest ja osa ostsin. Puukooli müügilettidel on peiulill üheõieline. Ühel hetkel on istikust saanud õiepuhmas. Peiulill on paljunenud ja jaganud oma ilu inimesega. Kasvamine on jagamine. Kasvamine on mitmekordistumine.

Teine aedvili, mis mulle huvi pakkus, on sibul. Koristusajaks oli mugul tursunud läbimõõdult 2–3 cm ja enda külge kasvatanud terve sibulakobara. Algul arvasin, et mõned üksikud on nõnda paljunenud. Kuid see polnud nii. Tekkinud olukord kõnetas mind. Ma istutasin ühe, kuid asemele sain mitu.

Jagamine on heldus. Mõned mõtted USA kirjanikult Khalil Gibranilt: „Kui elu annab mulle kulda, pakun mina sulle hõbedat ja sellest hoolimata pean ennast heldeks. Kui väiklane ma olen?"

„Heldus ei ole see, et sa annad mulle midagi sellist, mida ma vajan. Heldus on see, et sa annad mulle midagi sellist, mida sina vajad märksa rohkem kui mina."

Jeesus kõneles neile veel teise tähendamissõna: „Taevariik on sinepiivakese sarnane, mille inimene võttis ja külvas oma põllule. See on küll väiksem kõigist seemneist, ent kui taim kasvab, siis on see suurim aias ja saab puuks, nii et taeva linnud tulevad ja pesitsevad selle okstel." (Mt 13:31–32)

Taevariik on märkamatu. Ta kasvab oma kasvamist. Kui väike on sinepiivake?

See oli tolle aja tuntuim väiksematest seemnetest, umbes millimeetrise läbimõõduga. Iisraellased tundsid sadu erinevaid seemneid, sealjuures ka teisi pisikesi seemneid. Juudi rahva vanasõnades kasutati väiksuse võrdumina just sinepiseemet.

Rahvameditsiin kasutab sinepit ravimtaimena. Sinepist on abi mao- ja soolevaevuste ning hingamisteede hädade korral. Sinep on antibakteriaalse toimega, parandab verevarustust, tõstab isu ja soodustab seedimist. Kõigest eelpool toodust hoolimata on minu jaoks sinep tüütu asi. Kes meist ei mäletaks sinepiplaastrit, mis ihu ümber mähiti, et laps köhast vabaneks?

Palestiinas kasvab mitmeid sinepisorte. See sinepiiva, millest siin räägitakse, on arvatavasti must sinep (Brassica nigra), mis on loomult kiirekasvuline. Kasvades umbes 3–4meetriseks suurte lehtedega taimeks, võib vars sirguda käevarrepaksuseks. Õied on kollased, seemned tumepruunid. Sügisel muutuvad sinepi varred ja oksad puiseks, kandes okstele sööma tulnud linnukesi. Araablased kutsusid puudeks taimi, mis olid sinepist väiksemad. Jeesus nimetab taime puuks, kuna tema silmad on Vanas Testamendis – ja tõenäoliselt just Taanieli neljandas peatükis ja teistes kohtades, kus puu sümboliseerib riiki. Jeesus kasutas selle kiirekasvulise maitseürdi seemet, kirjeldamaks taevariiki. Seeme viitab usule.

Matteuse evangeeliumi kirjutaja juured on juutluses. Matteus oli Jeesuse jünger, evangeeliumi kirjutamiskohaks peetakse Süüriat. Evangeelium on kirjutatud juutlusest kristlusesse pöördunuile.

See evangeelium hõlmab Jeesuse tähendamissõnu, mille keskmes on taevariik. „Taevariigi" sõna kasutab üksnes Matteus, teised evangeeliumi kirjutajad eelistavad sõna „jumalariik". Mida Jeesus mõtleb, rääkides taevariigist? Käesolevat väljendit tõlgendatakse mitmeti.

Taevariik on igavene elu, mis saab alguse inimese südames. See on usutõelisus. Paulus ütleb,

et Jumala riik on õigus, rahu ja rõõm Pühas Vaimus (Rm 14:17).

Teine arusaam on, et taevariik on ligimesearmastus, mis väljendub muuhulgas sotsiaalses õigluses.

Kolmandad usuvad, et see erineb inimeste loodud riigist ning eksisteerib uskliku inimese sisemuses. See on käes, kuid samas ka eenduv tulevikuriik. Ja et see ei teostu üksnes igavikus, vaid ka siin maa peal. Jeesuse naastes hõlmab see kogu maailma ja inimkonda. Selle riigi juhiks on Jeesus, mistõttu nimetatakse seda Messia kuningriigiks.

Jeesuse jutt taevariigist, mis eksisteerib inimeste südames, paistab olevat sügavas vastuolus juutide ootustega.

Jeesuse jutt taevariigist paelus juute. See hõlmas arusaama, et Jumal on tõeline kuningas. Juudid ootasid taevariigi teostumist maa peal nähtaval kujul. See pidi avalduma kõikides eluvaldkondades, sealhulgas poliitilisel, sotsiaalsel ja majanduslikul tasandil. Väljend „taevariik“ hõlmab endas lootust, et taevariigi kodakondsus vabastab juudid paganliku Rooma riigi ikke alt. Ootuse tulemusena pidi olema nähtav seisund Jumala äravalitud rahvana. Jeesuse jutt taevariigist, mis eksisteerib inimeste südames, paistab olevat sügavas vastuolus juutide ootustega.

Sõnum lähedal olevast taevariigist tekitas Rooma impeeriumis tuleohtliku olukorra. Omandades poliitilist värvitooni, püüdis Jeesus igati hoiduda maise kuninga tiitlist. Jeesus kuulutas riiki, kus vaesed saavad õndsaks ja valevagadus kogeb hukkamõistu.

Jeesus rääkis taevariigist tõdedes, et „Jumala riik on teie seas” (Lk 17:21). Johannes soovitas jüngritel paastuda, et olla valmis taevariigi tulekuks. Jeesus see-eest tähistas taevariigi saabumist koos jüngritega (Mk 2:18–20) viljapäid murdes.

Käesolevast tähendamissõnast ajendatuna võime järeldada Jumala alalise valitsuse läbimurdu ja pidevat laienemist selle päevani, kuni Ta võtab kõik üle. Lähtudes Jeesuse sõnadest, võime olla kindlad, et (risti)usul on tulevikku. Läbi sajandite on kristlus jäänud püsima, elades üle nii välised kui sisemised vaenamised, kandes endas plekke, mille üle pole põhjust uhke olla. Ja mitte üksnes püsima, vaid ka edenema. Kristluses on tulevik.

Mõned kuud tagasi, kui Eestis valiti presidenti, said teistest enam hääli Siim Kallas ja Allar Jõks. Siinkohal tõdes üks kaasmaalane, et kui Kallas valitakse, siis ta Eestisse tagasi ei koli. Sellest hetkest peale muutusid presidendivalimised jälgimisväärseks uudiseks.

Kristlastel tuleb taevariigi kodanikena endale iga päev valida president. Ta seisab su südame uksel ja koputab. Oleme taevariigi kodanikud, kui elame pattude andekssaamises.

Oleme taevariigi kodanikud, kui elame pattude andekssaamises.

Jumal teeb meie sees tööd. Temas on muutev vägi. Olgu taevariik teie südametes ikka ja jätkuvalt ka käesoleval aastal. Elagu Taevariik! Elagu Jeesus! Aamen.

Mis on taevariik?

Taevariik on igavene elu, mis saab alguse inimese südames.

Taevariik on ligimesearmastus, mis väljendub muuhulgas sotsiaalses õigluses.

Taevariik eksisteerib uskliku inimese sisemuses. See on käes, kuid samas ka samas ka eenduv tulevikuriik.

Taevariik on märkamatu.

Jeesuse jutt taevariigist paelus juute.

TERVIS

Mida teha, et ärgata puhanult ja reipalt?

Uuringud näitavad, et juba üks öö ebakvaliteetset või liiga lühikest und vähendab tähelepanuvõimet, aeglustab reaktsiooni, põhjustab mäluprobleeme, suurendab ärrituvust ja tõstab näljahormooni greliini taset. Võime vaid ette kujutada, kuidas unepuudus mõjutab meie ühendust Jumalaga.

Seega saame kõik aru, kui oluline on hea uni. Aga mida siis teha, et paremini magada, puhanuna ärgata, olla heatujuline ja sõbralik? Järgnevalt jagan teiega kuut strateegiat, millest võib olla abi.

Võta magamist tõsiselt

Kui palju kordi oled soovitust kauem üleval olnud, sest veel üks link vajas klikkimist, veel üks episood vaatamist, veel üks lehekülg lugemist, veel midagi tegemist?

Selline magama minemise edasilükkamine tundub esmapilgul süütu tegevusena, aga sellel on kallis hind. Lapsena oli mul kombeks voodis enne magama jäämist raamatut lugeda ja päris tihti lugesin hiliste öötundideni, vahel isegi varase hommikuni. Pole ime, et järgmisel päeval koolis paar esimest tundi magades mööda saatsin.

Kui me tahame piisavalt magada, peame endale kindlaks jääma ja tegema valiku. Mitte klikkima järgmist linki, mitte vaatama järgmist episoodi, mitte lugema järgmist peatükki jne. Võta magamist tõsiselt, määra endale magama minemiseks kindel aeg ja siis järgi seda.

Pane magama minemiseks „äratus“

Tee otsuse järgimine lihtsamaks ja pane voodisse minemiseks „äratus“ Kipume tihti voodisse minemist edasi lükkama. Ikka on veel vaja midagi teha. Pane endale kalendrisse meeldetuletus või telefoni äratus, see aitab hoogu maha võtta, selle asemel et veel tund või paar edasi tiksuda ja millegi kallal nokitseda.

Nutitelefonides on populaarseid rakendusi, mis aitavad valida sobiva magamamineku aja, äratavad sobival hetkel, kui oled kerge une faasis, mõõdavad sinu une kvaliteeti ja mõned isegi tuletavad sulle meelde, millal on õige aeg voodi poole tüürida.

Võin kinnitada, et õhtune meeldetuletus on isegi kasulikum kui hommikune äratus. Kui õhtul õigel ajal voodisse minna ja kvaliteetselt magada, pole hommikul tõusmiseks äratuskella vajagi.

Tee magamaminemisest rituaal

Kõik on lihtsam, kui selle tegemiseks on muster või rütm, mida saame järgida. Vanemate või vanavanematena teame, et magamaminemise rituaalid töötavad laste peal, kuid need töötavad ka meie peal. Eriti kui see rituaal sisaldab tegevusi, mis aitavad paremini uinuda. Näiteks:

- soe vann või tass piparmünditeed,
- palve või perekondlik lugemine,
- raamat, mida loed ainult enne magamaminemist,
- abikaasa ja lastega voodis päevast kokkuvõtte tegemine ja Jumalale tänu toomine.

Võta magamist tõsiselt, määra endale magama minemiseks kindel aeg ja siis järgi seda.

Võtmekohaks siin on järgida sama mustrit igal õhtul, isegi nädalavahetustel. Näiteks mine igal õhtul kindlal ajal magama. Meie peres on traditsiooniks igal õhtul kell üheksa terve perega voodis üksteise kaissu pugeda, lugeda midagi vaimulikku ja tuua tänu päeva jooksul toimunud heade asjade eest.

Tee trenni, kuid mitte vahetult enne magamaminemist

Kõik me teame liikumise ja füüsilise aktiivsuse kasulikkusest elukvaliteedile ja tervisele, kuid see parandab ka une kvaliteeti. Uuringud

ALLAN RANDLEPP

näitavad, et füüsilised harjutused hommikul või pealelõunal parandavad une kvaliteeti.

Eriti kasulik on õues liikumine, sest päikesevalgus aitab meie kehakella öö ja päeva tsükliga sünkroonis hoida ja kontrollida unehormooni melatoniini taset veres.

Oluline on hoiduda treeningust vahetult enne magamaminemist. Ajapuudusel kippusid mul trennid ühel eluperioodil jääma hilisesse õhtusse. Jõudsin jooksma alles pärast kaheksat ja lõpetasin üheksa või poole kümne paiku. Hiline aeg trenni kvaliteeti eriti ei mõjutanud, aga uinumisega oli raskusi ja une kvaliteet kannatas märgatavalt. Samas koeraga tund enne magamaminemist värskes õhus tiir teha, eriti kui see on rutiin, võiks ainult hästi mõjuda.

Kustuta tuled

Sama oluline nagu päeval päikesevalgus on öösel pimedus. Kunstlik valgus õhtul ja öösel mõjutab meie und. Paar tundi enne magamaminemise aega vähenda kodus kunstlikku valgust, et keha saaks häälestuda peatselt saabuvaks puhkuseks.

Enne uinumist televiisori või teiste ekraanide vaatamine peletab und. Ere valgus annab kehale signaali, et pole veel aeg magamajäämiseks. Eriti tugeva sõnumi saadab sinakas led-valgus, mida kasutatakse muuhulgas just erinevates ekraanides. Lisaks erutavad meie meeli vaadatud videod, loetud uudisted, sõnumid, e-kirjad või artiklid.

Võiksid kaaluda järgmisi põhimõtteid:

- lülita tund enne magama minemist välja telekas, tahvelarvuti jt ekraanid,
- pane telefon sahtlisse, pane lennurežiimile või jäta teise tuppa,
- kasuta pimendavaid kardinaid, eriti suvel või linnas tänavavalgustuse varjamiseks,
- loe enne magamaminemist tavalist paberraamatut või eelista e-lugerit tahvelarvutile.
- Pole mingit mõtet õigel ajal voodisse minna ja ikkagi halvasti magada.

Pane töö kõrvale

See on eriti oluline kõigile meile, kes oleme saavutusjanused töörügajad. Leppigem endaga kokku, et kõik pooleliolevad ülesanded kannatavad hommikuni. Kui me just täiesti kurnatud pole, siis hoiavad töömõtted meie mõistust veel tükk aega peale silmade sulgemist üleval.

Kui sul on raske mõnest asjast lahti lasta, siis kirjuta see üles, pane pea padjale ja tegele selle teemaga hommikul edasi.

Kui sul on raske mõnest asjast lahti lasta, siis kirjuta see üles, pane pea padjale ja tegele selle teemaga hommikul edasi.

„Igale päevale piisab oma vaevast," ütles Jeesus.

Kvaliteetse une olulisus on meile kõigile selge. Küsimus on ainult selles, kas me võtame seda piisavalt tõsiselt, et oma harjumusi muuta. Kas sina saad iga päev piisavalt kvaliteetset puhkust? Kui ei, siis mida saaksid teha, et paremini välja puhata ja uut päeva värskelt ja reipalt alustada?

1. Võta magamist tõsiselt.
2. Pane magama minemiseks „äratus".
3. Tee magamaminemisest rituaal.
4. Tee trenni, kuid mitte vahetult enne magamaminemist.
5. Kustuta tuled.
6. Pane töö kõrvale.

PEREKOND

Kodu on jagamiseks

Siis ta küsis: „Mida nad su kojas nägid?“ Ja Hiskija vastas: „Nad nägid kõike, mis mu kojas on; oma varanduste hulgast ei jätnud ma midagi neile näitamata.“ (Js 39:4)

Jesaja räägib meile Babüloonia saadikute külaskäigust Jeruusalemma. Meelitatud võimalusest neid võõrustada, tegi kuningas Hiskija neile suure turnee pealinnas. Ta näitas oma varakambrit, kulla- ja hõbedavarusid, oma muuseume ja arhiive, kus hoiti hinnalisi talismane, dokumente ja käsitööd. Ta näitas kõike. Nad nägid ka kuninga sõjariistu ja kaitsekilpe.

Eriliselt näitas Hiskija külalistele oma monarhiks olemisega seotud asju. Autor ei maini kordagi, et ta oleks templit näidanud või seal toimuvat teenistust selgitanud. Pärast külaliste lahkumist tuli kuninga juurde prohvet Jesaja kainestava küsimusega: „Mida nad su kojas nägid?“ (Js 39:4)

Hiskija ei lasknud käest võimalust, et näidata oma võimu sümboleid. Tema külalised vaatasid ja läksid koju, nägemata tema vaimulikke varandusi. Psalmist ütleb, et Jumala ilmutus inimkonnale Tema Sõnas on väärtuslikum kullast (Ps 19:10). Sellegipoolest pani Hiskija väga vähe või mitte üldse rõhku asjadele, mis oleksid avanud külaliste silmad ja südamed nägema tõelist Jumalat. Jesaja viitab sellele tähtsale asjaolule, küsides: „Mida nad su kojas nägid?“

Jumala koja teenijad

Kristlased tunnistavad, et kõik, mis neil on, kuulub Jumalale. Me oleme pelgalt Tema teenijad või majapidajad kõige üle, mis Ta meie käsutusse on usaldanud: aeg, talendid, raha ja keha kui tempel. Ka meie kodu kuulub Jumalale, kuid on usaldatud meie hoolde. Me oleme oma kodus majapidajad ja tegelikult kuulub see Jumalale. Jumal tahab, et meie kodu oleks tunnistus Tema vägevusest ja heldusest. Peame endilt täna küsima: „Mida nad su kojas nägid?“

Üks hinnatud teenijast juht armastas öelda „kuulates Jumala häält meie sees“ ehk teisisõnu kuulates juhiseid Jumalalt, kuidas me peaksime kasutama seda, mis tegelikult on Tema oma. Samal moel võime asetada oma kodu Tema ette ja palvemeelselt kuulatada Tema juhtimist selles, kuidas seda kõike, mis meil on, võiks kasutada Jumala teenimiseks.

Mida me peaksime jagama?

Enne seda, kui Babüloonia saadikud tulid, oli Hiskija kogenud imelist tervenemist surmavast haigusest. Selle kannapöördega tema tervislikus seisundis kaasnes Jumala üleloomulik sekkumine. Vari päikesekellal liikus kümme pügalat tagasi (Js 38:4–8). See oli kuningale hiilgav võimalus tunnistada tõdedest Jumala kohta, mis tema ja tema rahva kätte oli usaldatud.

Hiskija elu õppetund kristlaste jaoks on see, et meid pole kutsutud üles näitama külalistele oma materiaalseid õnnistusi ja saavutusi, isegi kui me tunnistame, et need on otseselt Jumala õnnistused. Esimese asjana peame jagama ja rääkima sellest, et meil on ühised vajadused kogu inimkonnaga. Me olime haiged, jah, suremas. Aga on Keegi, kes meid terveks tegi, ja teeb seda jätkuvalt. Me olime vaimulikult kadunud, aga on Keegi, kes vaatas meie peale ja tundis meile kaasa ning päästis meid.

Hiskija elu õppetund kristlaste jaoks on see, et meid pole kutsutud üles näitama külalistele oma materiaalseid õnnistusi ja saavutusi.

Oma kodu kasutamine teenimiseks võib tähendada klaasi vee pakkumist meie laste juures mängivale naabrilapsele, koguduseliikmete või külaliste söögilauda kutsumist, kuid ka radikaalset külalislahkust, pakkudes tuba vägivalla ohvrile või kodutule sõltlasele rehabilitatsiooni ajaks. See võib tähendada oma kodu avamist naabruskonna piiblitundide läbiviimiseks või panustada oma aega kellegi personaalsesse nõustamisse ja koos palvetamisse. Õnnelikud on need, kes leiavad aega teistega koos Piibli uurimiseks ja oma usu jagamiseks.

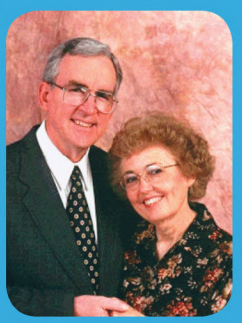

RON JA KAREN FLOWERS

Kuigi jagamine ei pruugi iga kord viia sügava usukogemuse jagamiseni, peab meie kodu jagamine rajanema piibellikul arusaamisel evangeeliumist. Kuigi teenimine võib lähtuda väga erinevatest motiividest, siis ainult evangeeliumi jagamine teeb sellest tõelise naudingu.

Kristlaste kuulutuse tuum on hea sõnum Jumala armust patuste suhtes, mis väljendub Jeesuse elus, surmas ja ülestõusmises. Vaatamata kõigele, mida me võiksime teha, armastab Jumal meid tingimusteta ja sirutub meie poole. Jeesuse pärast mõistab Jumal patused õigeks ega pööra meie patte meie vastu. Me olime surnud oma pattudes, kuid Temas loeb Jumal meid ülesäratatuteks ja võtab meid taevakoju. Jumala kutse patustele on uskuda Jeesusesse, võtta vastu Tema lunastus ja kõndida edasi selle kutsumise vääriliselt, millega meid on kutsutud.

Tõeline kristlik külalislahkus, armastus, hool ja soojus tuleneb otseselt inimestest, keda evangeelium on puudutanud ja ravinud. Meie kodu tunnistab meie elustiilist, Kuid tuleb selgelt eristada, mis esindab head sõnumit ja mis on lihtsalt hea nõuanne või informatsioon.

Kellega peaksime oma kodu ja ressursse jagama?

„Jumala töölistena on meie ülesanne alustada neist, kes on meile kõige lähemal. See tähendab, et peame alustama oma kodust. Ei ole sellest tähtsamat misjonipõldu.“ (*Child Guidance*, lk 476) „Meie töö Kristuse jaoks peab algama meie perekonnast ja kodust. /.../ Paljude poolt jäetakse see kodune põld tähelepanuta, ja on viimane aeg, et pühad ressursid ja vastumeetmed kasutusele võetaks, et see olukord saaks parandatud.“ („Tunnistused kogudusele“ 6kd, lk 429, 430) „Te võite olla evangelistid kodus, armu teenrid oma lastele.“ (*Child Guidance*, lk 479)

Esimene koht, kus meile usaldatud kristliku kodu ressursse kasutada, on meie enda pere päästmine. Jumala plaani kohaselt on perekond loomulik keskkond, kus viia ellu Jeesuse käsku minna ja teha kõik jüngriteks (Mt 28:19). Hooliva ja armastava pere ringis saab rahuldatud meie sügav ja püsiv janu kuulumise, armastuse, intiimsuse ja sotsiaalsete kontaktide järele. Kuna esimene koht, kus me suhetest õpime, on perekond, siis on kristlikul perekonnal suur potentsiaal näidata teistele armastavat ja hoolivat Jumalat. Jumala armus on perekond võimas vahend muutmaks pereliikmeid Kristuse jüngriteks. Enne kui kiirustame teisi päästma, peaksime mõtlema oma pereliikmetele.

„Kodu missioon ulatub pereliikmetest kaugemale. Kristlik kodu peaks olema eeskujuks, illustreerides ülimaid elu põhimõtteid. Selline illustratsioon on võimas vahend maailmas. Tõeline kodu on inimsüdame võitmisel palju võimsam tööriist kui ükski jutlus.“ („Tervise teenistuses“, lk 352)

Inimesed vajavad seda, mis on kristlaste peredes. Maailm januneb armastuse järele. Kodudes on suur puudus headest eeskujudest, kuidas tõeline armastus lähtub südamest ja rikastab pereelu. Mõned lahutavad, mõned eralduvad, teised püüavad koos püsida nii hästi kui oskavad, tihti sõdides üksteisega või kannatades valu ja tülpimust. Neil, kes on leidnud tee õnneliku kristliku koduni, on, mida jagada.

Üks oluline aspekt selle juures, kuidas muuta meie pered misjonikeskusteks, on lasta teistel vaadelda meie abielusid ja pereelu, saada mingil moel osa meie kodusest kogemusest. Paljudel pole kogemusi terve pereeluga, millest eeskuju võtta. Neil on vaja näha, kuidas meie kodud ja suhted töötavad ja kuidas Jeesus kõike muudab.

Noored ja vanad, abielus ja vallalised saavad kasu armastusest, mida Jeesus meie kodudesse toob, ja erilisest sõnumist, mille Ta meile on usaldanud. Misjon peab muutuma meie elustiiliks. Me peame leidma viise, kuidas teistega suhteid luua.

„Minge oma naabrite juurde ja saage nendega lähedaseks, kuni nende süda on üles soojendatud teie isetu huvi ja armastusega. Olge nendega kaastundlikud, palvetage nendega, otsige võimalusi neile hea tegemiseks ja nii kuidas võimalik, koguge mõned ja avage Jumala Sõna.“ (*Welfare Ministry*, lk 64).

Sõprussidemed arenevad lahkuse tegudest ja tähelepanelikkusest, mida me osutame, kingitustest, mida anname, toidukordadest, mida jagame, ajast, mille veedame vesteldes – meie ja teiste sügavamatest tunnetest. Meie kodu pakub sõprussuhete loomiseks ja kristluse jagamiseks loendamatuid võimalusi. Me peame ületama barjäärid, mis meid ümbritsevatest peredest eraldavad.

Kokkuvõte

„Meie mõjusfäär võib tunduda kitsas, meie võimed väikesed, võimalusi vähe. Siiski on meil palju imelisi võimalusi, kui kasutame oskuslikult seda, mida pakub meie kodu. Kui avame oma südame ja kodu jumalikele põhimõtetele, võivad meist saada eluvee allikad. Meie kodust saab alguse tervendamise voog, mis toob elu ja ilu ja viljakust sinna, kus praegu on viljatus ja surm.“ („Tervise teenistuses“ lk 355)

Karen & Ron Flowersi jutluse põhjal, tõlkinud Allan Randlepp

Sõprussidemed arenevad lahkuse tegudest ja tähelepanelikkusest, mida me osutame, kingitustest, mida anname, toidukordadest, mida jagame, ajast, mille veedame vesteldes – meie ja teiste sügavamatest tunnetest.

KOGEMUSTE KOTIKE

Sissekootud südamesoojus

Väljas on pakane – nii nagu jaanuarile kohane – ja soojus on hinnas. Tuule ja tuisu haardes oma eesmärgi suunas liikuvad inimesed on mingil viisil võrdkujuks meist kõigist, kes me emotsionaalset külmust ja mõistmatuse tuuleiile trotsides edasi rühime. Me kõik sünnime siia maailma Jumala poolt kaasa antud igatsusega hoolimise ja armastuse järele ning meil on sisemiselt külm, kui me seda hoolimist ja armastust ei koge. Sisemise külmatunde vastu kindad, mütsid ja sallid ei aita. Küll aga aitab teadmine, et keegi on mõne sooja kudumi minule või sinule mõeldes valmis teinud. Just nagu Kristi loo puhul, kus kinnastele sai südamesoojus sisse kootud. Sellised kindad soojendavad topelt, sest lisaks lambavillale soojendab ka südamesoojus.

Keegi on öelnud, et pole olemas hullu ilma, on olemas ebasobivad riided. Ja see ütlus sobib ka vaimulikus mõttes, sest meiegi üritame vahel oma hinge kas eneseõiguse räbalatesse peita või viigilehtedega riietada, teades, et need patuse ilmastiku jaoks täiesti ebasobivad riided ei anna sooja – hoolimata sellest, kui võiduka näo me sealjuures teeme ja kui hoolsasti me välispidiselt täidame kõiksuguseid vorme ja rituaale. Jeesusel on aga õiged riided olemas ja Ta pakub neid meile. Ta teab, kui külm on igal Jumalast lahusoleval inimesel – sest Ta koges seda inimesena siin maa peal olles, kui meie patt Teda Isast lahutas. Kuna Ta meist hoolib, on Ta valmistanud riided, valged oma õiguse riided. Need riided annavad tõeliselt igas mõttes sooja, sest neisse on kootud Jumala südame soojus ja Jumala armastus, mille suurust näitab Tema kingituse suurus – Jumala Poja surm ristil on selle kõigile pakutava kingituse hind. Ellen White on kirjutanud, et Kristuse õiguse rüüs, millega meid riietatakse, pole ühtki inimlikku lõnga, seega saab see rüü selga panduna täiesti rahuldada meie vajaduse soojuse, mõistmise ja armastuse järele. Seda enam, et see pole lihtsalt rüü, vaid midagi sootuks enamat – see on Jumala kohalolek Vaimus ja see teadmine ja selle kogemine annab igasuguse ilma puhul tõeliselt sooja.

Armastava Jumala südantsoojendavast kohalolust ja tegutsemisest räägivad ka kolm järgnevat lugu Kristi elust.

EHA LOBJAKAS

Kallis Kogemuste kotikese lugeja!

Siin on kolm pisikest kildu Jumala hoolimisest ja olemasolemisest minu elus. Esimese pusletüki kohale asetamisest sai alguse meie pere suhe Jumalaga. Kindasarnaseid lugusid on olnud palju ja need on kinnitanud, et Jumalaga koos ei pea muretsema. Ka mitte väikeste asjade pärast. Kolmas, elektrilugu, on olnud üks pusletükk mitmete seast, mis on tunnistanud sellest, et päevast, kui hakkasime kümnist maksma, oleme omadega plussis olnud.

Pusletükk number üks

Meningiit

Pooleaastane beebi lamas voodis ja näis elutuna. Ema tõstis lapse kätt ja see vajus sama elutuna tagasi. Ema oli ahastuses. Ta helistas perearstile, kes teatas saabudes, et tegemist on keskkõrvapõletikuga. See vastus ei andnud ema südamele rahu. Ta helistas kiirabisse. Kiirabi saabus ning viis beebi haiglasse, kus lapse emale teatati, et siin ei anna enam midagi teha, lapsel on jäänud veel viimased hüvastijätud emaga. Ema nuttis ahastavalt ning ütles oma elu esimese palve. Ta ei teadnud, millises asendis hoida käsi või milliseid sõnu peaks kasutama. Tema sõnad tulid ahastuse sunnil otse südamest. „Jumal, kui Sa oled tõesti olemas, siis päästa see laps ja ma annan ta Sulle!“

Juhtus ime – beebi näitas paranemise märke ning juba mõne aja möödudes lahkusid ema ja isa haiglast terve lapsega.

See on lugu, millega algas minu ja Jumala suhe. See palve seal palatis oli minu ema esimene vestlus Jumalaga. Jumal kuulis teda, sest Ta on vastanud ema palvele kahekordselt – Ta

kinkis mulle elu ning Ta on siiani minu kõrval olnud.

Pusletükk number kaks

Kindad

Meil tekkis laupäeval olukord, kus mu pojale Hugole oli uusi kindaid vaja. Ütlesin Jumalale, et usaldan Teda ja ei lähe sel päeval kindaid ostma. Olin kindel, et Ta saab selle mure minu eest lahendada.

Kuna pühapäeviti on siin poed kinni, otsustasin, et ostame Hugoga kindad esmaspäeval pärast seda, kui talle lasteaeda järele lähen.

Esmaspäeva hommikul kirjutas mulle meie eelmise elukoha naabrimemm Anne-Karin, et ta soovib meile külla tulla. Kui olime jupp aega istunud ja juttu ajanud, palus ta mul kingikott avada – ja seal sees olid ... kindad! Kindad minu poegadele Ottole, Hugole ja mulle. Mul tulid pisarad silma, mille järel täitusid ka tema silmad pisaratega. Kallistasin teda ja tänasin Jumalat, et Ta on saatnud mu ellu vanaema, keda mul pole kunagi olnud.

Jumal ei õnnistanud meid lihtsalt tavaliste kinnastega. Ei, Ta kinkis meile kindad, millesse oli kootud südamesoojus, sellesse investeeritud aeg ja hoolimine. Kuigi minu jaoks tekkis kadunud pusletükk ootamatult, oli Jumal selle omale kohale asetamist valmistanud ette juba ammu – istutades ühe armsa memme südamesse mõtte kududa just needsamad kindad, mida me nüüd rõõmuga kanname.

Pusletükk number kolm

Elekter

Katuseviilu tõttu ei saanud me osta oma koju teisele korrusele tavalist riidekappi ja esimesel korrusel polnud meil riidekapi jaoks lihtsalt ruumi. Seetõttu olime otsustanud garderoobi kasuks, meile vajalik garderoob ootas aga aega, millal vastav rahasumma on selle jaoks olemas, kuni selle ajani pidime hoidma riideid kottides ja lastetoa riidekapis.

Olime just raha kümnise maksmiseks kõrvale pannud. Järgmisel

päeval tuli arve elektri paigaldamise eest meie uude koju.

Meile saadetud arve summa oli 10 141 krooni (elame Norras, kus rahatäheks on kroon). Olin imestunud, sest teadsin, et see summa pidi olema 18 800 krooni.

Abikaasa helistas elektri paigaldanud firmasse ning küsis, kas see on eksitus, et summa on üle kaheksa tuhande krooni väiksem, kui varem kokku lepitud. Sealt vastati, et jah, see väiksem number on õige summa!

Ma ei tea, kuidas Jumal seda tegi, aga meie elektri paigaldamise arvest „sulas“ ära peaaegu pool.

Raha, mis selle arve maksmisel üle jäi, oli täpselt garderoobi soetamise summa!

Tänulik Kristi

Jakoobuse kirjast võime lugeda, et ka kurjad vaimud usuvad, et Jumal on ainus – ja värisevad (vt Jk 2:19). Kas on olemas usk Jumalasse, mis ei anna sooja? Paistab, et on, sest kurjad vaimud selles tekstis usuvad Jumala olemasolusse ja ikka värisevad. Samas loeme Kristi kogemustest, mis räägivad ka Jumala olemasolust ja see annab sooja ning mitte üksnes Kristile, vaid meile kõikidele. Milline usk siis annab sooja? Usk Jumala headusesse, armastusse, hoolimisse; usk, mis hindab ja peab kalliks Jumala armastust. Kui me mõistame Piibli ja oma kogemuste valguses iga päevaga üha enam, kui hooliv ja armastav Jumal meil on, siis täidab meid südantsoojendav usk ja meil ei ole külm ning me igatseme seda soojust välja kiirata, teistega jagada. See on iga kristlase soov ja kogemus, või vähemalt peaks see loogiliselt nii olema.

Sellest välja jagamise soovist jutustab ka järgmine, Olevi lugu.

Kui ma pensionile jäin, siis avastasid arstid mu abikaasal ravimatu maksahaiguse. Otsustasime kolida Torontost Briti Kolumbiasse, kus on pehmem kliima. Kuna ma enam tööl ei käinud, tundsin, et peaksin midagi tegema adventkuulutuse heaks.

Kes on sellele vastuvõtlikud? Eks ikka need, kes usu vastu huvi üles näitavad. Ja nii hakkasin ma käima luteri kiriku piiblitundides, kus tundi juhatasid nende õpetaja ja abiõpetaja. Kõik tundsid mind kui adventisti, aga luterlased olid kõik mu vastu kenad ja nii ma vahetevahel ütlesin Piibli põhjal oma arvamuse välja.

Kord teatas abiõpetaja, kes oli Eestist siin abiks, et Rooma ajal oli aeg

segi aetud. Päeva lõppemise olid nad loojangu asemel südaööle asetanud, aasta alguse aga kaks kuud ettepoole, kevadest talve tõstnud. Detsember, mis oli kümnes kuu, tehti aasta viimaseks kuuks, sest detsi ju tähendab ladina keeles kümmet, nüüd on aga detsember kaheteistkümnes kuu. Kuna ta aga Piibli puhkepäeva muutmisest midagi ei maininud, siis ma tahtsin seda temaga arutada. Tunni lõpus astusin tema juurde, et temaga sellel teemal kõneleda, aga ta vabandas, et peab kohe lahkuma, kuna tal on tähtis kokkusaamine ees. Nii läks mul see kuldne võimalus luhta ja ma olin enda peale pahane ja mõtlesin, et ma oleksin pidanud selle küsimuse tunni ajal esile tooma. Ma läksin koju ja ütlesin Jumalale, et ma olen rumal ja ei oska üldse inimestega mingit usujuttu rääkida. Enam ei püüa mina mingit misjonitööd teha ega kuhugi minna.

Uue nädala alguses helises mu telefon ja liini teises otsas oli luteri pastor, kes palus mul selle nädala piiblitunni õpetamine enda peale võtta, kuna nad abiõpetajaga on mõlemad sel ajal hõivatud. Ma olin ehmunud, miks ta mind, adventisti, sinna õpetama kutsub, kui neil on omad kogudusevanemad olemas? Kas selle taga on Jumal? Sellele võimalusele mõeldes ei julgenud ma talle ära öelda. Küsisin, mis ainet ma peaksin käsitlema. Tema vastas, et teemat, millest ma aga tahan rääkida. Nõustusin muidugi.

Ruttu valmistasin igale inimesele kättejagamiseks piiblikohtadega konspektid teemal „Mis juhtub pärast surma?“. Kui piiblitund algas, ütlesin, et õpetaja palus mind piiblitundi pidada ja kuna ma olen kursis seitsmenda päeva adventistide õpetusega, mis on vaid Piiblile rajatud ja kuna meil katekismust pole, siis ma räägin sellest. Jagasin konspektid välja ning rääkisin selle põhjal kirjakohtadest, mis räägivad, et surnud puhkavad ega tea enam midagi, et Taavet ei ole läinud taevasse, et Jeesus ise ütles pärast ülestõusmist, et Ta pole veel Isa juures käinud. Oma sõbra Laatsaruse surnust üles äratamisel ütles Jeesus, et Laatsarus magab. Samuti ei öelnud Laatsarus, et ta oleks taevas olnud ning Jeesus ja Piibel võrdlevad esimest surma magamisega.

Inimesed ütlesid, et see on ju Piiblis selge, aga miks siis nende õpetajad ütlevad, et kui inimene sureb, siis tema hing, mis edasi elab, läheb kohe taevasse või põrgusse. Kas siis Jumal tõesti inimesi igavesti põrgus piinab? Ma palusin küsida nende käest, kes seda õpetavad. Olin kindel, et pahandasin nende õpetajad selle piiblitunniga ära.

Suur aga oli mu imestus, kui abiõpetaja jälle mulle helistas ja küsis, kas ma ei saaks jälle piiblitundi enda peale võtta, sest temale oli tulnud erakorraline kutse ja ta pidi kuhugi minema. Jälle tegin konspektid ja rääkisin Ilmutusraamatu prohvetikuulutustest ja sellest, kuidas Piibel ise neid tõlgendab. Inimesed olid mu vastu väga kenad ja mulle sai selgeks, et kui Jumal oma väikest sõrme liigutab, siis asjad sünnivad. Me ise ei suuda midagi.

Pärast Lääne-Kanadasse kolimist elas mu naine poole kauem, kui arstid olid ennustanud.

Olev Tralla

Ma ei kujuta ette armastava Jumala kurbust, kui Ta on sunnitud kuulama kristlaste lõputuid väiteid igavesti põleva põrgu kohta, kus inimesed, kes pole Jumalat oma ellu soovinud, nüüd karistuseks igavesti põlevad. Kainelt arutledes on see absoluutselt ebaõiglane, kui tohutute inimhulkade surma põhjustanud Adolf Hitler ja Jossif Stalin ühinevad alles 4000 aastat hiljem seal põrgupiinas üksnes oma venna Abeli surma eest karistust kandva Kainiga (juhul, kui see mees muidugi meelt ei parandanud), kuid igasugusest kainest loogikast kohutavam on see, et inimene, kes on tundnud Jumala armu, võib üldse nõustuda sellega, et armastav Jumal on suuteline sellist karistust välja mõtlema ja ellu viima. See on saatana kõige räigem väljamõeldis, sest see annab inimestele Jumala iseloomust nii vale pildi. Kui Jumal on armastus – ja seda kirjutab Piibel ja seda kogeb iga Jumala laps –, siis igavesti põlevat põrgut pole olemas. „Armastus ei tee ligimesele kurja” (Rm 13:10) ja Jumal ei tee kurja, Tema võidab kurja ära heaga ja palub ka meil seda teda.

Meid kõiki ootab ees uus Issanda aasta. Õpime Issandat tundma, et keegi ei saaks meid petta valedega Tema iseloomu kohta, ja lubame Tal teha seda, mida Ta väga soovib – lubame Tal olla meie elus ja meie südames, et Tema südame soojus oleks sisse kootud kõigisse meie sõnadesse ja tegudesse!

Võõrad maal

Louise A. Vernon

Strangers in the Land

Ma ei tea, kuhu minna, mida teha. Me võime võtta kaasa ainult selle, mida jõuame kaasas kanda või käsikäruga viia.

Monsieur Le Brun, kas on võimalik meid peita mõne teie laeva peale, mis läheb Inglismaale, Ameerikasse või kuhugi mujale?"

Isa hingas sügavalt sisse. „Jah, ja mitte ainult seda, pastor. Me võime varusid hoida ka sadamas, minu keldris. Ma ei ole kellelegi seda öelnud – isegi mitte oma naisele –, kuid ma olen viimase nelja aasta jooksul salaja kaevanud käiku, üks peotäis korraga, et keegi kahtlustama ei hakkaks."

Pastor Foudray' nägu lõi niimoodi särama, et Pierre tundis pisaraid silmis. Miks peaks keegi tahtma, et nii lahke mees kui pastor Foudray lahkuks tema maalt?

„Nii paljud meie inimesed on juba põgenenud," ütles pastor. „Ma mõtlesin, kuidas see neil õnnestus. Nüüd ma tean, et alati on väljapääs." Ta lahkus, naeratus näol.

Järgmisel varahommikul oli maja saginat täis. Isa läks sadamasse ja *grand-père* ning Claude alustasid oma teed tagasi mõisa. Othalie pillas lusikaid ja potte iga väiksema krõpsu peale. Oli peaaegu kergenduseks, kui preester Revrony saabus. Kuid Pierre'i õuduseks selgus, et preester oli sama mees, kes oli käskinud tal kübara peast võtta, kui kirikurongkäik möödus. Kas ta tundis Pierre'i ära?

Preester heitis pilgu üle ruumi. „Kas me võiksime *mademoiselle* Othaliega omavahel vestelda?"

Ema ei liigutanudki. „Othalie on osa perekonnast, isa Revrony. Ta on üks meie seast."

„See on abieluplaanidest ja kirikust, *madam* Le Brun." Isa Revrony seisis paigal.

Othalie pani käed kokku ja vaatas neile kordamööda otsa. Ema tegi abitu liigutuse. „Võite rääkida akna all, kui soovite."

Ta lükkas Pierre'i ja Henri läbi kitsukese koridori köögi poole. Pierre oli uudishimust lõhkemas. Mida preester Othaliele räägib? Niipea, kui poisid olid väljas, hüüdis ta: „Mängime juhti!" Ootamata Henri vastust, kummardas ta ja hakkas põõsaste all roomama. Henri tuli talle järele. Maja juurde jõudes pani Pierre sõrme huultele ja sosistas: „Nüüd mängime, et meid jälitavad katoliiklased. Kui sa teed vähimatki häält, siis võetakse sind vangi ja saadetakse kloostrikooli."

Henri peatus nagu kivi ja Pierre roomas edasi. Akna alla jõudes tõusis ta püsti ja piilus sisse. Othalie istus akna all pingil, käed süles. Isa Revrony vaatas aknast välja.

„Sa ju mõistad, et sinu lapsed peavad kasvama kirikus?" Isa Revrony vaatas Othaliet silmagi pilgutamata.

Pierre kuulis iga sõna. „Ma ei saa sellega nõus olla."

„Kas sa ei mõista, mu vaene rumal laps, et sinu laste hinged on igavesti kadunud, kui neid ei ristita katoliiklasteks?"

Othalie käeliigutusest võis Pierre aimata, et ta pühkis silmi.

„Aga ma olen hugenott. Ma olen töötanud Le Brunide juures sellest ajast alates, kui olin 12-aastane. Nad on kõige lahkemad inimesed, keda ma tean."

Isa Revrony noogutas. „Ma olen nõus sellega, et nad võivad olla lahked. Nad teevad ka palju tööd ja on rikkad. Aga nende hinged on neetud igaveseks hukatuseks nende ketserlike uskumuste pärast ja nii on sinu hing ka – ja kõigi teiste hinged, isegi kui nad oleksid minu oma perekonnast." Preestri hääl värises tunnetest. Ta pidas pausi, nagu oleks teemast kõrvale läinud. „Jumal tahab, et ma tooksin Talle hinged ja ma pean nad võitma." Ta osutas nimetissõrmega Othalie poole. „Kas sa lööd meie Issanda risti, heites oma sündimata laste hinged igaveseks ajaks tule- ja väävlijärve?"

Pierre oli preestri tiraadi õudusest lummatuna unustanud akna kõrgust jälgida. Ta oli tasapisi kõrgemale nihkunud, et toimuvast paremat pilti saada.

Isa Revrony hääl kärgatas edasi. „Kas sa mõrvad teadlikult oma laste hinged?" Ta astus sammu lähemale ja kõrgus üle Othalie.

Pierre ilmselt liigutas ennast, sest ta leidis ennast vaatamas otse isa Revrony silmadesse, kes astus veel sammu edasi. Preestri suu lõtvus üllatusest. Preester ja poiss vaatasid üksteisele otsa. Raev preestri näol asendus õela ilmega.

Midagi tonksas Pierre'i jalga. Ta vaatas alla. Henri oli neljakäpukil akna juurde roomanud. Preester vaatas alla Henri poole ja ta nägu tõmbus kortsu. Aeglaselt kerkis üks tema suunurk ülespoole. Pierre haaras paanikas Henri käe ja jooksis.

4. peatükk

Ebasõbralikud külalised

Pierre tõmbas Henri põõsaste taha ja siis mudakindlusse. Henri klammerdus Pierre'i käe külge. „Kas see mees viib mind ära?"

„Ei, kui ta sind ei näe." Pierre'i hääl oli karm. „Vaata! Seal ta läheb."

Isa Revrony astus pika sammuga värava juurde. Ta heitis pilgu aeda, enne kui värava avas. Värav kolksatas tema taga kinni.

Pierre tõusis püsti ja sirutas oma kangeid jalgu. „Ta ei saa enam sisse tagasi."

Kaugusest kostis summutatud ühtlane rütm.

„Need on trummid," ütles Pierre. „Kuningas tuleb."

Poisid hüppasid rõõmust, kui kuulsid, et väravakell helises kolm korda. Pierre jooksis väravat avama. Ta ehmus, kui märkas värava taga Claude'i, rebitud ja mudaste riietega, kriimustatud käte ja poriste juustega. Tema hobune oli vahus.

„Peida mind ära, Pierre. Nad ajavad mind taga."

Ema ja Othalie jooksid majast välja. Othalie hakkas kaeblema.

„Andke meile armu! Nad on selle poisi ära tapnud."

„See on Claude," ütles Pierre.

„Mis juhtus?" küsis ema, pani käe ümber Claude'i ja aitas ta majja.

Claude rääkis hingeldades oma lugu. „Me olime teel *grand-père'* mõisa poole ja kohtusime tragunitega. Peaaegu kõik läksid mööda, välja arvatud viimased. Üks neist küsis, kas me oleme katoliiklased või hugenotid ja muidugi rääkis *monsieur* tõtt. Nad ütlesid, et La Lanterne'i vangla on see koht, kus hugenotid praegu on. Üks tragunitest lasi musketist ja meie hobused ehmusid. *Monsieur*i hobune tormas ühes suunas, minu oma teises suunas. Ta pääses, sest ma nägin, et ta läks metsa. Seal on sadu peidupaiku, ma tean, sest ma peitsin ennast jahimeeste eest."

Claude lasi Othaliel oma nägu puhastada.

„Ma peitsin ennast natukene aega põllul ja siis tulin siia."

Aiamüüri tagant kostsid hõiked. „Kuninga nimel, avage!"

Othalie hammustas oma rusikat ja kriiskas: „Nad tapavad meid kõiki!"

Claude hüüdis ehmununa: „Kuhu ma ennast peita võin?"

Mürisev käsk kõlas uuesti. „Avage kohe või me tulistame!"

„Aknaorva pink!" hüples Henri erutusest. „Peida ta aknaorva pingi sisse."

Hetkeks ei paistnud ema millestki aru saavat. „Ja-jah, sinna jah. Kiiresti!"

Poisid jooksid eestuppa. Pierre tõstis kaane üles ja Claude ronis sisse. Tragunid tulid samal ajal aeda.

„Me otsime talupoega, kes pääses põgenema. Ta on siin. Tema hobune on aia taga. Andke ta meile välja!"

Ema vastas neile rahulikult. „Kui te arvate, et ta on siin, siis võite maja läbi otsida."

Tragunid trampisid toast tuppa. Enne kui nad läksid ülakorrusele, peatas üks teisi. "Poissi ei ole siin alumisel korrusel. Me peame olema hertsogi saabumise ajaks linnaväljakul. Pärast on aega sellega asjaga tegeleda küll ja küll."

Tragunid kopsisid oma lühikeste musketitega lahkudes vastu põrandat.

Claude naeris kergendatult, kui ta oma peidupaigast välja ronis.

„See on läbi," ema naeratas ja noogutas rahulolevalt pead. „Mul tuli mõte. Me maskeerime sind, Claude, ja sa võid tulla meiega koos kuningat vaatama. Pierre, too talle üks oma ülikond. Mitte keegi ei pea teda samaks poisiks."

Pierre tõi välja ühe puusadeni ulatuva vammuse, millel oli tagasipööratud krae ja pitskätised, ning suurte rosettidega nahkkingad. Claude pani oma uued riided selga, ning astus ettevaatlikult oma uutes kingades.

Ema ja Othalie panid pähe paeltega mütsid, selga õuekeebid ja kätte kindad.

Silmad-kõrvad lahti, juhtis Pierre teed.

„Me peame kiirustama," ütles ema. „Isa ootab meid sadamas. „Othalie, too väravavõti, või muidu lukustame endid väljapoole."

„Jah, *madam*. See on mul kaelas. Oh, *madam*, mõelge – kuningas ise tuleb. Ta lõpetab kindlasti kõik need probleemid."

Nad kiirustasid mööda mereäärset müüri. Pierre näitas torni, mis kõrgus üle kahe kindluse.

„See on vangla, Claude. See on La Lanterne."

Othalie sikutas salli koomale. „Huvitav, kui palju meie omadest on seal juba vangis?"

Henri vaatas vanglat ja küsis: „Kas sinna nad tahavadki mind viia?"

„Ei. Nad ei pane lapsi sinna," ütles ema.

Pierre kõndis Claude'iga ees ja ootas, kuni ema järgi jõuab. „Räägi Claude'ile naistest, kes valasid keevaid katlaid, ema." Pierre ei väsinud kunagi kuulmast lugusid 1627. aasta La Rochelle'i piiramisest, mis toimus siis, kui *grand-père* oli Pierre'i vanune poisike.

Sammu aeglustamata viipas ema vana müüri varemetele. Palju aega tagasi piirasid need müürid tervet linna. Sõdurid tahtsid La Rochelle'i vallutada, kuid inimesed sulgesid väravad ega tulnud välja.

„Ja mis siis juhtus?" Henri sikutas energiliselt ema kätt.

„Naised aitasid linna kaitsta. Nad keetsid suurtes kateldes tõrva, vedasid selle kuidagi linnamüürile ja valasid sõduritele kaela."

„Kas lapsed ka aitasid?" küsis Henri.

„Jah, nad aitasid. *Grand-père* oli seal ja ta mäletab."

„Aga sõdurid vallutasid ju La Rochelle'i?" küsis Pierre, kuigi ta teadis juba vastust.

„Jah, aga kulus kuid – tegelikult rohkem kui aasta. Inimesed ei alistunud enne, kui toit otsa sai."

„Ema, kui me peaksime kunagi põgenema, siis võiksime minna Re või Oleroni saarele. Re on turvalisem, seal ei ole kindlust." Pierre näitas saarekesele peaaegu La Rochelle'i vastas. Selle maastik oli madal, liivane soostik. „Isa võib ühe oma laevadest sinna ankrusse heita ja me läheksime väikeste paatidega ning lamaksime paadipõhjas, nii et keegi meid ei näe.

„Kuss. Ära räägi niimoodi." Othalie andis Pierre'ile väikese müksu. „Keegi ei pea La Rochelle'ist põgenema. Me oleme siin alati elanud."

Pierre ja Claude jooksid ees, et isa üles leida ja rääkida talle, mis oli juhtunud. Lipud ja vimplid rippusid kõigist keskväljakule viiva tänava akendest. Inimesed kummardusid välja, naersid ja rääkisid, oodates armeed. Inimesed rüselesid tänavatel, proovides leida paremaid vaatekohti.

Trummipõrin valjenes. Trompetid mängisid rõõmsaid helisid.

„Ma ei ole kunagi kuningat näinud," ütles Claude. Pierre pidi nõustuma, et ka tema mitte.

„Sealt nad tulevad!"

Kõige ees marssisid sisse neli trompetit, siis musketärid. Pärast neid hoidsid piigimehed oma terasotstega puuvarsi kõrgel. Kõik nad olid riietatud erksatesse värvidesse. Kõik kandsid kaeluseid, karvaseid mütse ning kollaseid, punaseid või triibulisi kuubesid. Vahtkonnaliikmetel oli seljas purpurne kuub, mis oli kaunistatud kuldsete konnadega. Muusikud kandsid kuldseid ja hõbedasi pitse oma kaelal ja randmel. Ratsamehed ja tragunid olid väga värvikirevad oma punaste pükste, kõrgete mustade saabaste ja siniste mantlitega.

Sõdurid marssisid rivis väljakule ja täitsid peaaegu kogu väljaku. Nad pöördusid ja seisid valvel, vaadates sissepääsu poole. Üks tõld, kaunistatud kuldsete nikerdustega, klobises munakivisillutisel.

„Kussssss!" kõlas rahvahulgas. Vahimees avas tõllaukse.

Nördimusohe kõlas kõigi suudest. See ei olnud kuningas.

„Kes see on?" käis küsimus suust suhu. „See on Guichot' hertsog."

„Miks tema on siin ja mitte kuningas?"

„Me peame ootama ja vaatama."

Hertsog, pikk, kongus nina ja kitsaste huultega mees, ronis hobuse selga ja keeras lahti paberi. Ta ootas, kuni viimane sahin rahvahulgas oli vaibunud ja hakkas siis kõlava häälega lugema. Aga isegi siis kuulis Pierre ainult mõne sõna.

„Kuningas on mind volitanud lugema seda sõnumit oma alluvatele. ... Nantese edikti algne eesmärk oli võita ketsereid. ... See eesmärk on nüüd täidetud, niipalju kui meie alluvad niinimetatud reformeeritud usust on omaks võtnud tõelise usu."

Rahvahulk kahises. Hertsog ootas vaikust.

„Seetõttu on Nantese edikt muutunud tühiseks. See ei ole enam jõus."

Nagu tõusulaine käis kohin läbi rahvahulga.

„Kui teie seas on mõni reformeeritud kiriku pastor, siis nad peavad lahkuma kuningriigist 15 päeva jooksul." Hertsog vaatas üle rahvahulga. „Kuid kui nad peaksid pöörduma ja ühinema ainsa tõelise religiooniga, siis saavad nad kolmandiku rohkem palka."

Kostus nördinud hõikeid, mis vaibusid kiiresti. Pierre nägi pastor Foudray'd oma vanematele midagi sosistamas.

„Päevavalges?" kuulis Pierre ema küsimas.

„Parem praegu, enne kui tragunid on meie majades."

Ema ja isa noogutasid.

„Kui mõni hugenott on juba riigist põgenenud," jätkas hertsog, „siis peavad nad tagasi pöörduma nelja kuu jooksul, muidu võetakse kogu nende vara ära."

Keegi ei liigutanud.

Jätkub

Tõlkinud Jaanus-Janari Kogerman

Põhitõde
prohvetiand

Nii viimastel aegadel kui Piibli aegadel on Püha Vaim Jumala rahvast õnnistanud prohvetianniga. Üks inimene, kel see and oli, oli seitsmenda päeva adventistide koguduse rajajaid Ellen G. White.

Üks Püha Vaimu andidest on prohveteerimine. See on üks ülejäänute koguduse tunnustest ning me usume, et see ilmnes Ellen G. White'i töös. Tema kirjutised kõnelevad prohvetliku autoriteediga, tööstides, juhtides, õpetades ja parandades kogudust. Need teevad ka selgeks, et ainsaks mõõdupuuks, millega tuleb kontrollida õpetusi ja kogemusi, on Piibel. (5Ms 12:6; 2Aj 20:20; Am 3:7; Jl 2:28; Ap 2:14–26; 2Tm 3:16; Hb 1:1–3; Ilm 12:17; 19:10; 22:8, 9)

fookus

EPILOOG

2017. aastal kirjutab Epiloogi rubriigis Rakvere koguduse liige Ly Kaasik.

Pooleteise aasta jooksul, mil olen õppinud eesti keele ja kirjanduse õpetajaks, olen nii mõnigi kord mõistnud, kui keeruline võib olla keelereegleid või kirjanduskäsitlusi teistele arusaadavalt selgitada. Vahel tunnen midagi taolist siis, kui mul on palutud kirikus rääkida mõnest oma kogemusest. On kogemusi, mis on kergesti mõistetavad: näiteks oli koolis raske eksam, palvetasin ja – imede ime! – kõik läkski kenasti. Palju rohkem on mind aga mõjutanud sellised kogemused, mis leiavad aset pigem minu mõtetes ja millest rääkides justkui ei teagi, kuidas alustada.

Püüan selle aasta Epiloogis kirjutada just niisugustest keerulistest kogemustest. Loodan, et saan need niimoodi enda jaoks selgemaks mõeldud ja suudan ka lugejaid vastavate teemade üle hetkeks sügavamalt mõtisklema panna.

Mis on inimene?

Elmise aasta viimase kvartali veetis adventkogudus hingamispäevakooli õppetüki vahendusel koos Iiobiga. Õppetüki autor arutles kolme kuu jooksul kannatuste probleemi üle, leidmata sellele suures osas lahendust. Kuna kurjusel ja sellest tulenevatel kannatustel polegi mingisugust seletust – kui kurjust saaks põhjenduse läbi tarvilikuks teha, ei oleks see ju enam kurjus –, jääb sageli vastamata enamik selle kohta püstitatud küsimusi.

Ka Iiob ei saanud Jumalalt mingisugust vastust, mis oleks aidanud selgitada temaga juhtunut, ainult retooriliste küsimuste valingu, mille eesmärk oli panna teda mõtlema, kui võimas on Jumal. Iiob tahtis teada, miks ta peab kannatama, kuid põhjendamise või vähemalt taustaloo kirjeldamise asemel ülistas Jumal tervelt kahe peatüki kestel iseenda suurust ja vägevust. Ning kummalisel kombel jäi Iiob sellega rahule.

Vanakreeka näitekirjanik Sophokles on kirjutanud hästituntud tragöödia „Kuningas Oidipus“. Peategelase, kuningas Oidipuse elu on jumalatest neetud ning kõik, mida ta teeb, pöördub lõpuks jumalate tahtel tema vastu, aga sellegipoolest katkestavad tragöödia sündmustikku sageli kiidulaulud taevastele vägedele.

Kristlased usuvad, et tõeline Jumal on täiuslikult hea ja õiglane ning Tema teod pole ajendatud väiklasest kadedusest ega kättemaksuhimust.

Kristlased usuvad, et tõeline Jumal on täiuslikult hea ja õiglane ning see, mida Tema korda saadab, pole kunagi ajendatud väiklasest kadedusest ega kättemaksuhimust, nagu juhtus sageli vanakreeka müütides. Kuid sellele vaatamata on küllap vist igaüks leidnud end Jumala tegemiste motiive, vajadust või mõistlikkust kahtluse alla panemas. Lisaks sellele, et inimesed peavad ebaõiglaseks nii mõndagi, mis nende endaga on juhtunud, tekitavad küsimusi ka paljud Jumala teod, mida on Piiblis kirjeldatud. Näiteks võib lugeda Vana Testamendi algust, Moosese ja Joosua raamatuid, ning arutleda, mispärast käskis Jumal oma valitud rahval nii arvukalt Kaananimaa elanikke tappa ja kas iisraellastele kodu leidmiseks ei oleks võinud kasutada mõnd humaansemat viisi. Mõnikord on võimalik vastust leida puhtalt loogilise arutluskäigu abil. Vahel aitab kaasa ajaloo uurimine ja vastava ajastu inimeste mõtteviisi tundmaõppimine. Kuid võib juhtuda ka, et ainsaks vastuseks on: „Aga minu mõtted ei ole teie mõtted, ja teie teed ei ole minu teed, ütleb Issand. Sest otsekui taevad on maast kõrgemal, nõnda on minu teed kõrgemad kui teie teed, ja minu mõtted kõrgemad kui teie mõtted.“ (Js 55:8, 9)

Kirjanik Ursula K. Le Guin on ühe oma raamatutegelase suhu pannud sõnad: „Kas sa tahaksid, et meri tarduks paigale ning tõus ja mõõn lakkaksid selle nimel, et päästa üht lainet, et päästa sind?“ Selline retooriline küsimus, millega tähtsustatakse tervikut enam kui üksikisikuid, tundub tänapäeva üsnagi enesekeskses maailmas harjumatuna, võib-olla isegi hoolimatu ja julmana. Ma ei püüa seejuures sugugi väita, nagu ei oleks Jumal igast üksikust inimesest huvitatud: Tema on karjane, kes läheb otsima üht lammast, naine, kes püüab leida ühtainsat drahmiraha, isa, kes ootab koju oma kadunud poega.

Kus inimene näeb ainult iseennast ja laineid, mis kipuvad üle pea kokku lööma, näeb Jumal tervet tohutut vetevälja, mida Tema lakkamatus liikumises hoiab.

Samal ajal aga on hea meeles pidada, et seal, kus inimene näeb ainult iseennast ja laineid, mis kipuvad üle pea kokku lööma, näeb Jumal tervet tohutut vetevälja, mida Tema lakkamatus liikumises hoiab. Tema teed ja mõtted on inimese omadest kõrgemad ning inimlikust vaatepunktist ei ole võimalik nende üle otsust langetada. On raske tunnistada enda piiratust, loobuda kohut mõistmast, lasta iseendast lahti ja tõsta pilk üle lainete, aga kes sellega hakkama saab, leiab, et tormise mere kohal on taevas, alati olemas ning igavesti muutumatu. Teadmine, et mina ei ole maailma keskpunkt, võib saada kummaliselt vabastavaks kogemuseks. Ning püüd lükata kõrvale inimlikud eelarvamused ja õppida Jumalat tundma just sellisena, nagu Ta on, toob endaga kaasa midagi, mille kohta võib Pauluse sõnadega öelda „Jumala rahu, mis on ülem kui kogu mõistmine“ (Fl 4:7).

MEIE AEG

Väljaandja:
Seitsmenda Päeva Adventistide Koguduste Eesti Liit
Lille 18, Tartu, 51010

Vastutav toimetaja:
Averonika Beekmann,
info@advent.ee

Toimetuse kolleegium:
Averonika Beekmann
Jaanus-Janari Kogerman
Vallo Põldaru
Andres Ploompuu
Mervi Kalmus
Kaile Tuvi

Kujundus Kaile Tuvi,

Trükikoda: OÜ Vali Press

Rubriigid:

Hingamispäevakool Mervi Kalmus
Ajalugu Helis Rosin
Vana Testament Andres Ploompuu
Kogemuste kotike Eha Lobjakas
Silmatera Madli Vahtramäe
Perekond ja tervis Allan Randlepp
Omad võõrsil Laura Grönholm
Epiloog Ly Kaasik

TELLIMINE internetist
pood.advent.ee

Meie Aja üksiknumber
2 eurot
3 kuud 6 eurot
6 kuud 12 eurot
12 kuud 20 eurot

Jutlustamiskoolitus

Vastame küsimustele:

- „Kuidas ma otsustan, millest jutlustada?"
- „Millised on jutlustamise abivahendid?"
- „Milline peaks olema jutluse ülesehitus?"
- „Millest jutluse kirjutamist alustada?"
- „Kuidas jutlust ette kanda, et see avaldaks kuulajatele mõju?"

Eriliselt on oodatud need, kes juba praegu kogudustes jutlustavad.

Teretulnud on ka need, kes soovivad jutlustamisega algust teha.

Koolituse toimumine ja teemad

28. jaanuaril kl 17.00–20.30 Tallinna adventkirikus,
teema **„Millest jutlustada?"**,
ettekandja Andres Ploompuu

4. märtsil kl 17.00–20.30 Tallinna adventkirikus,
teema **„Jutluse kirjutamise protsess"**,
ettekandja Mervi Kalmus;

1. aprillil kl 17.00–20.30 Tallinna adventkirikus,
teema **„Jutluse ettekandmise kunst"**,
ettekandjateks Mervi Kalmus ja Andres Ploompuu;

6. mail kl 17.00–20.30 Tallinna adventkirikus,
jutluste ettekandmine ja hindamine.

Registreerimine ja lisainfo: Mervi Kalmus (e-post mervi.kalmus@advent.ee, tel 5665 2373).